

การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และ
ความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กไทยเชื้อชาติไทย
และเด็กไทยเชื้อชาติจีน

บทคัดย่อ

ชื่องาน

วรรณิ วัชรธรรม

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยาการศึกษา

ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ

สำหรับการค้นคว้าวิจัย

สิงหาคม ๒๕๑๕

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ ๒ ประการคือ ประการแรกเพื่อศึกษาว่าตัวแปร ทั้ง ๓ อันได้แก่ ความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบจะสัมพันธ์กันอย่างไร และประการที่สอง เพื่อเปรียบเทียบว่ากลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงและเด็กชายมีความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบแตกต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนในจังหวัดสงขลาและพัทลุง จำนวน ๒๔๐ คน ใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบ ๔ ฉบับคือ แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว แบบสอบถามความวิตกกังวล แบบสอบถามความรู้สึกรับผิดชอบ และแบบทดสอบความต้องการผลสัมฤทธิ์

✓ ผลการศึกษานี้ปรากฏว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ

การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทย สำหรับความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง เมื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยถือเพศเป็นเกณฑ์ พบว่าในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยเด็กหญิงมีความวิตกกังวล และความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย แต่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์น้อยกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความวิตกกังวลและความต้องการผลสัมฤทธิ์

A COMPARATIVE STUDY OF ANXIETY, NEED FOR ACHIEVEMENT
AND SENSE OF RESPONSIBILITY OF THAI AND
CHINESE-THAI STUDENTS

Abstract

By

Wanee Raktham

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree (Educational Psychology)
at the College of Education
in collaboration with
the International Institute for Child Study
August, 1972

The main purposes of the research are (1) to study the relationship between anxiety, need for achievement and sense of responsibility and (2) to find out sex and ethnic differences in anxiety, need for achievement and sense of responsibility of Thai and Chinese - Thai students.

The data were collected from a sample of 240 M.S. 3 students in Songkhla and Pathalung. These students were given a test on need for achievement, and questionnaires on autobiography, anxiety and sense of responsibility.

The results of the study show that anxiety scores obtained by all students are negatively correlated with sense of responsibility scores but the correlations between anxiety and need for achievement scores, and between need for achievement and sense of responsibility scores are not found.

Need for achievement scores obtained by Chinese - Thai students is significantly higher than those of Thai students, but the two groups show no difference in anxiety and sense of responsibility. Thai girls obtained significantly higher anxiety and sense of responsibility scores but lower need for achievement scores than Thai boys. Sense of responsibility scores of Chinese - Thai girls are found to be significantly higher than those of Chinese - Thai boys. No sex difference in anxiety and need for achievement scores is found in this study.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้นี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยาการศึกษา
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ด้วยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้า
เรื่องเด็กได้

..... ธีระ..... ประธาน

..... วิทยา สดหนองบัว..... กรรมการ

..... ใญ่กมล บ. วิเศษ..... กรรมการ

..... ธีระ.....

ผู้อำนวยการ

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

1367

0777

C 2

39377

ประกาศกฤษฎีกา

--- ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลืออย่างค้ำมือจาก---
อาจารย์ ดร.ปรีชา ขรรษา อาจารย์ภัทรา สุนทรพันธ์ และอาจารย์มุกดาอม วิสิตะนันท์
ที่ได้กรุณาเป็นที่ปรึกษา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่และครูโรงเรียนต่างๆที่กรุณาให้ความสะดวก และความ
ช่วยเหลืออย่างค้ำมือในการทดลองสอบ และเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบพระคุณนางรณ ภิรมย์งาม
ที่ได้กรุณาแปลหัตถ์คัมภีร์เป็นภาษาอังกฤษ คุณเกศกัณฑ์ สมิตไพบูลย์ คุณสุภาว ภัณฑะเกษม ที่ได้
ให้ความสะดวกในเรื่องที่พัก

ประการสุดท้ายขอกราบขอบพระคุณ "คุณพ่อ คุณแม่" ที่ได้ให้ทั้งกำลังใจและกำลังใจ
อันเป็นกำลังใจสำคัญยิ่งที่ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

วรวิ วัชรธรรม

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ มบทนำ	๑
ภูมิหลัง	๑
ความมุ่งหมายของการศึกษา	๕
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๕
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๖
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๖
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา	๗
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	๑๕
๒ วิธีดำเนินการ	๑๘
เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๑๘
แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว	๑๘
แบบสอบถามความวิตกกังวล	๑๘
แบบทดสอบความถี่ของการผลิตสัมฤทธิ์	๑๘
แบบสอบถามความรู้สึกรับผิดชอบ	๒๓
กลุ่มตัวอย่าง	๒๕
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๕
ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กไทยเชื้อชาติจีน	๒๖
การดำเนินการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล	๒๘
๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๐
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์	๓๐

บทที่	หน้า
ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ	๓๖
ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มตัวอย่าง	๔๒
ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง	๔๕
ค่าเปรียบเทียบความรู้ดีกรีนึกชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง	๔๘
๔ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๕๓
ความมุ่งหมาย	๕๓
กลุ่มตัวอย่าง	๕๓
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๕๓
การวิเคราะห์ข้อมูล	๕๔
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๔
อภิปรายผล	๕๘
ข้อเสนอแนะ	๖๔
บรรณานุกรม	๖๕
ภาคผนวก	๗๐

บัญชีการวาง

การวาง	หน้า
๑. คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของกลุ่มตัวอย่างรวม	๓๑
๒. ค่าสถิติพื้นฐานของความต้องการผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลมาก ปานกลาง และน้อย	๓๒
๓. ค่าสถิติพื้นฐานของความรู้สึกรับผิดชอบในกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก ปานกลาง และน้อย	๓๔
๔. คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เมื่อหาแบบเส้นตรง	๓๖
๕. คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เมื่อหาแบบเส้นโค้ง	๓๗
๖. คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เมื่อหาแบบเส้นตรง	๓๘
๗. คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เมื่อหาแบบเส้นโค้ง	๓๙
๘. คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กชายในกลุ่มรวม เมื่อหาแบบเส้นตรง	๓๙

๘. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการ
ผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กหญิงในกลุ่มรวม
เพื่อหาแบบแผนตรง ๔๐
๑๐. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการ
ผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กหญิงในกลุ่มรวม
เมื่อหาความสัมพันธ์แบบเส้นโค้ง ๔๑
๑๑. ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย เชื้อชาติไทย
และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๔๒
๑๒. ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมด ๔๒
๑๓. ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างเพศในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย
เชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๔๓
๑๔. ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กเพศเดียวกัน ระหว่างกลุ่ม
ตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๔๕
๑๕. ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย
เชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๔๕
๑๖. ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง
ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๔๖
๑๗. ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างเพศในกลุ่มตัวอย่าง
เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๔๗
๑๘. ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็กเพศเดียวกัน ระหว่าง
กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๔๘

ตาราง	หน้า
๑๙. ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย เชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน	๔๘
๒๐. ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๕๐
๒๑. ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างเพศ ในกลุ่มตัวอย่าง เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน	๕๐
๒๒. ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กเพศเดียวกันระหว่าง กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน	๕๒

บัญชีประกอบภาพ

ภาพที่	หน้า
๑. เส้นภาพแสดงค่าเฉลี่ยรายข้อของคะแนนจากแบบสอบถาม รายละเอียดส่วนหัวตอนที่ ๒	๒๓
๒. โคงแสดงการกระจายของคะแนนของแบบสอบถามรายละเอียด ส่วนหัวตอนที่ ๒ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๑๒๐ คน	๒๔
๓. แสดงปริมาณความต้องการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มี ความวิตกกังวลมาก ปานกลาง และน้อย	๓๓
๔. แสดงปริมาณความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการ ผลสัมฤทธิ์มาก ปานกลาง และน้อย	๓๕
๕. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กชายและเด็กหญิง ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน	๔๔
๖. การเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็กชายและเด็กหญิง ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน	๔๕
๗. การเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายและเด็กหญิง ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน	๕๑

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยมีชาวจีนอาศัยอยู่มาก และเป็นชาวต่างดาวที่ใกล้ชิดกับคนไทยมากที่สุด จากการสำรวจของอุกฤษ มงคลนาวิน (สยามรัฐ, ๒๕๑๔ : ๕) ครั้งหลังสุดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ นั้น สถิติจำนวนคนต่างดาวที่อยู่ในประเทศไทยมีประมาณ ๓๖๑,๕๕๗ คน เป็นคนจีนเสีย ๓๕๕,๗๖๓ คน ตามจดหมายเหตุของกองจดหมายเหตุแห่งชาติว่าคนจีนได้เข้ามาอยู่ใน ประเทศไทยพร้อมกับที่ไทยมีกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี เช่นในปี พ.ศ. ๑๒๐๕ ได้มีการเจริญ ทางพระราชไมตรีระหว่างพระเจ้าหงวนสีโจวฮอง แห่งกรุงสุโขทัย (กองจดหมายเหตุแห่งชาติ, ๒๕๕๒) และในปี พ.ศ. ๑๘๘๓ พระเจ้ารามคำแหงได้เสด็จ ไปปักกิ่งสองครั้ง ทรงนำเอาช่างทำถ้วยชามของจีนมาตั้งโรงทำที่กรุงสุโขทัย (จุลจักรพงษ์, ๒๕๑๔ : ๙) ครั้นถึงสมัยอยุธยาชาวจีนได้อพยพมาอยู่ในเมืองไทยมากขึ้น ชาวจีนเหล่านี้ ส่วนมากประพฤติดุคเป็นทีไว้วางพระราชหฤทัยของพระมหากษัตริย์และเป็นทีไว้วางใจของ ขุนนางไทยมาก ชาวจีนที่มีความรู้ความสามารถอาจเข้ารับราชการมียศตำแหน่งเป็นขุนนางไทย เมื่อเปรียบเทียบกับชาวต่างดาวชาติอื่นๆแล้ว นับว่าชาวจีนได้รับความสำเร็จมากที่สุดในการ เข้ามาอยู่ในประเทศไทย (จุลจักรพงษ์, ๒๕๑๔ : ๕๕)

เหตุผลที่ทำให้ชาวจีนอพยพเข้ามาอยู่ในเมืองไทยจำนวนมากขึ้น อาจเป็นเพราะมี กิตติศัพท์ว่าทางราชการไทยไม่กีดกันชาวจีน ให้โอกาสประกอบอาชีพต่างๆได้สะดวก (Walter, 19๖7 : 127) เนื่องจากชาวจีนชอบประกอบอาชีพค้าขาย ในปัจจุบันชาวจีน ในประเทศไทยจึงกลายเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจและมีบทบาทมากในธุรกิจการค้า จะสังเกต เห็นได้ว่า เมื่อชาวจีนพร้อมกันหยุดงานตามประเพณีขึ้นปีใหม่ (ตรุษจีน) ของจีน การค้าขาย ติดต่อดูธุรกิจต่างๆแทบจะหยุดตามไปหมด เมื่อคนจีนเข้ามาอยู่ในเมืองไทยจำนวนมาก ก็มี คนไทยเชื้อชาติจีนมากตามไปด้วยอาจโดยการโอนสัญชาติหรือเป็นคนจีนที่เกิดในประเทศไทย ตามโรงเรียนและมหาวิทยาลัยต่างๆจึงมีนักเรียน นิสิต นักศึกษา เชื้อชาติจีนรวมอยู่ด้วยทุกแห่ง

บุคคลเหล่านั้นจะออกไปประกอบอาชีพเป็นกำลัง ส่วนหนึ่งในการพัฒนา เศรษฐกิจอันเป็นหัวใจของการพัฒนาประเทศ (ธนุ แสงศักดิ์, ๒๕๑๑ : ๕๙) การที่คนจีนเข้ามาอยู่ในเมืองไทยแบบตาบอดตาบอดหน้า ทั้งมีทุนรอนในการประกอบอาชีพไม่มากนัก แต่สามารถตั้งตัวได้และกลายเป็นเศรษฐีในเวลาไม่นาน อาจเป็นเพราะคนจีนได้รับการฝึกฝนให้มีความอดทน มานะพยายามตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเด็ก ซึ่งแตกต่างไปจากที่เด็กไทยได้รับ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจอยากทราบว่าความวิกกังวล ความต้องการผดสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับนิคชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนจะมีความแตกต่างหรือคล้ายคลึงกันหรือไม่เพียงใด เพราะในแต่ละวัฒนธรรมและเชื้อชาติย่อมมีกระบวนการอบรมเลี้ยงดูบุตรแตกต่างกัน ทักษะในการอบรมเลี้ยงดูบุตรแต่ละแบบย่อมส่งผลต่อบุคลิกภาพของบุตร

การอบรมเลี้ยงดูบุตรกับบุคลิกภาพของบุตร ซิมมอนส์ (Simmons, 1962 : 185) ได้ศึกษาและชี้ให้เห็นว่าบุคลิกภาพของบุตรขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมเลี้ยงดูบุตรดังนี้

๑. บิดามารดาที่ปล่อยปละละเลยบุตร บุตรจะมีลักษณะเป็นคนก้าวร้าว เจ้าคิดเจ้าแค้น ชอบผูกปด ลึกเล็กขโมยน้อย หนีโรงเรียนเป็นประจำ

๒. บิดามารดาที่ประคบประหงมบุตรมากเกินไป บุตรจะมีลักษณะเป็นคนไม่ให้ความร่วมมือ ฟุ้งตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาคนอื่นอยู่เสมอ

๓. บิดามารดาที่มีอำนาจเหนือบุตร บุตรจะเป็นคนที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย อยู่ในโอวาท สามารถปรับตัวเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดี วานอนสบาย สงบเสงี่ยม ขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจ และขาดความคิดริเริ่ม

๔. บิดามารดาที่ยอมจำนนต่อบุตร บุตรจะขาดความรับผิดชอบ ไม่อยู่ในโอวาท เห็นแก่ตัว คดโกง และทำอะไรตามใจชอบ

การอบรมเลี้ยงดูของคนไทยและคนจีน มีหลายท่านได้ให้ทัศนะต่าง ๆ กัน เช่น แสง ศรีเมฆารัตน์, แสง ศรีเมฆารัตน์ (๒๕๑๓ : ๗๐) ให้ทัศนะว่า ประเพณีการอบรมสั่งสอนของคนไทย ใช้ระบบอาวุโส คือมุ่งให้บุตรธิดาเชื่อถือตัวบุคคลมากกว่าหลักการ การดำเนินชีวิตประจำวันในครอบครัวและในโรงเรียน จึงเป็นลักษณะที่ว่าบุตรธิดาและนักเรียนไม่กล้าโต้แย้งกับผู้ปกครองและครูอาจารย์ แม้จะเป็นการโต้แย้งที่

ชอบด้วยเหตุผลและหลักการที่ถูกวางก็ตาม ก๊วยเหตุนั้นหนุ่มสาวไทยโดยทั่วไปจึงยังคงสภาพเป็น "ทารกเลี้ยงไม่โต"

โบตัน (โบตัน, ๒๕๔๔ ; ๔๐๑) เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูของคนไทยและคนจีนว่า คนไทยเราส่งสมนิสัยให้บุตรเป็นผู้ขอทุกสิ่งจากพ่อแม่ตลอดไป แม่จนเต็มโตเป็นผู้ใหญ่มีครอบครัวแล้วก็ยังขอเงินพ่อแม่กันอยู่และพ่อแม่ก็พอใจให้เป็นเช่นนั้น ก๊วยเหตุนั้นส่งสมนิสัยให้บุตรเป็นผู้ให้พ่อแม่ และคงไม่สนใจใดๆตามบุตรไม่รู้จักรับผิดชอบมาขอเงินใช้

ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นสภาพอันไม่พึงใจทางอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตตลอดเวลา (Boughman , 1962 ; 419-420) นักจิตวิทยาพบว่าแม้ในยามหลับคนก็ยังมีความวิตกกังวล บางคนถูกความวิตกกังวลเข้าครอบงำ แต่บางคนก็สามารถควบคุมได้ อย่างไรก็ตามไม่มีใครที่ความวิตกกังวลได้โดยสิ้นเชิง ความวิตกกังวลมีส่วนช่วยสร้างบุคลิกภาพของคน ก๊วยเหตุนั้น (Boughman) ได้กล่าวทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลของ فروยด (Freud) ที่เชื่อว่าบุคลิกภาพของคนส่วนหนึ่งเป็นผลจากความวิตกกังวล เพราะเป็นตัวเราให้ใช้กลวิธีป้องกันตัว (Defense Mechanism) อันเป็นผลให้กลายเป็นโครงสร้างบุคลิกภาพของแต่ละคน

ความวิตกกังวลมีลักษณะสำคัญ ๓ ประการคือ

๑. เป็นสภาพที่ก่อให้เกิดความตึงเครียด ความกระวนกระวายใจ ไม่สบายใจ อันเป็นสภาพที่คนต้องการหนีหรือขจัดให้หมดไป
๒. มีลักษณะคล้ายความกลัว แต่เป็นความกลัวที่เลื่อนลอย ไม่ปรากฏสิ่งที่ทำให้กลัว

๓. เป็นแรงขับ (Drive) ที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจ (Motive)

ความต้องการผดสัมฤทธิ์ (Need for Achievement) ตามคำจำกัดความของ แมคเคลลแลนด์ (McClelland, 1953; 110-111) หมายถึงความปรารถนาที่จำทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จดูลงไปด้วยดี และแข่งขันกันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ มีความสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จ

และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความสำเร็จ แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961 ; 207-256) ได้ตรวจสอบพฤติกรรมของเด็กหนุ่มในประเทศต่างๆ พบว่าผู้ที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากมีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. กล้าเสี่ยงเอควร มีการตัดสินใจเด็ดเดี่ยว มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตัวเอง

๒. ขยันขันแข็ง มานะพากเพียรต่อสิ่งท้าทายด้วยความสามารถ ไม่ขยันขันแข็งในงานที่เป็นกิจวัตร แต่ขยันขันแข็งเฉพาะงานที่ใช้สมองขบคิดและงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร

๓. รับผิดชอบในตนเอง ทำงานให้เสร็จเพื่อความพอใจของตนเอง ไม่หวังยกย่องชมเชย มีเสรีภาพในการกิจการทำ ไม่ชอบให้คนอื่นบงการ

๔. ต้องการทราบแน่ชัดว่า การตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร

๕. คาดการณ์ล่วงหน้า มีแผนการระยะยาว

๖. มีความสนใจในการจัดระบบงาน

ความรู้สึกรับผิดชอบ (Sense of Responsibility) คือความคาดคะเนว่าตนจะสามารถรับผิดชอบได้มากน้อยเพียงใด ความรับผิดชอบคือการแสดงออกถึงการรับผิดชอบและรับผิดชอบในการกระทำของตน มีความซื่อสัตย์ไว้วางใจ สามารถจัดการเงินและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังหมายถึงความสามารถในการสนองตอบต่อหน้าที่หรือข้อตกลงที่พึงไว้ตามอุดมคติ กฎของศีลธรรมและหลักธรรมอีกด้วย (Funk and Wagnalls; 2095) ความรับผิดชอบนี้เป็นลักษณะสำคัญที่สังคม ชุมชน และประเทศชาติต้องการ

ไซค์แมน (Siedman, 1962; 408-411) ได้รวบรวมทัศนะเกี่ยวกับการฝึกความรับผิดชอบของมิตตัน (Mitton) และแฮร์ริส (Harris) ไว้ดังนี้

๑. การฝึกความรับผิดชอบควรเริ่มตั้งแต่เด็กยังมีอายุน้อยๆ
๒. เด็กทุกคนควรได้มีโอกาสฝึกให้มีความรับผิดชอบ
๓. การฝึกให้มีความรับผิดชอบและการจัดประสบการณ์ความรับผิดชอบควรให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคล
๔. ควรให้เด็กได้ทราบว่าผู้ใหญ่หวังอะไรจากตัวเขา

๔. การฝึกให้เด็กปีความรับผิดชอบ ผู้ใหญ่ต้องรู้จักยืดหยุ่นในการฝึก ไปเร่งรักเกินไป
๕. เด็กต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
๖. เด็กต้องการความไว้วางใจจากผู้ใหญ่ เพื่อสามารถเรียนรู้ว่าส่วนใดควรอยู่ในความรับผิดชอบ

๔. พัฒนคติและพฤติกรรมของผู้ใหญ่ต่อความรับผิดชอบของตนเอง มีอิทธิพลต่อการรับผิดชอบของเด็ก

จากความหมายของความวิตกกังวล ความต้องการเอาตัวรอด และความรู้สึกรับผิดชอบ ทำให้ผู้วิจัยมีความสงสัยที่จะศึกษาว่า ลักษณะสภาพประการนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีลักษณะใดแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการเอาตัวรอด และความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดสงขลาและจังหวัดพัทลุงตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. ความวิตกกังวล ความต้องการเอาตัวรอด และความรู้สึกรับผิดชอบ จะมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

๑. เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน จะมีความวิตกกังวลแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

๓. เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน จะมีความต้องการเอาตัวรอดแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

๔. เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน จะมีความรู้สึกรับผิดชอบแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลการศึกษานี้จะช่วยให้ทราบว่า เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน

มีความวิตกกังวล ความต้องการผดสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่ากันเพียงใด

๒. เพื่อเป็นประโยชน์ในการที่ครูจะพิจารณารายละเอียดไขว้รับปรุงลักษณะที่ไม่พึงปรารถนาในตัวเด็ก และส่งเสริมลักษณะที่ดีอยู่แล้วให้ยิ่งๆขึ้นไป

๓. หากพบความแตกต่างในการศึกษารั้งนี้ ก็ควรที่จะเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ที่พึงให้บุตรมีความต้องการผดสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อย

ขอบเขตของการศึกษากันควา

การศึกษารั้งนี้จะศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๔๔ ที่มีสัญชาติไทยเชื้อชาติไทย และสัญชาติไทยเชื้อชาติจีน ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ของจังหวัดสงขลาและจังหวัดพัทลุง จำนวนนักเรียน ๒๕๐ คน เป็นชาย ๑๒๐ คนหญิง ๑๓๐ คน

กำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึงลักษณะที่มีความตึงเครียด ของคับใจ กลุ้ม เศร้า ขาดกล้วหรือประหม่า มีความตื่นตัวง่ายไม่อดทน มีความอ่อนไหวทางอารมณ์ มีอาการอวย สำนวนมาก และเป็นคนไม่มีหลักการทำอะไรอย่างปดอยปดะละเลย

๒. ความต้องการผดสัมฤทธิ์ (Need for Achievement) คือความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ทั้งในการแข่งขันและการทำงานด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือปรารถนาที่จะเอาชนะ หรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ

๓. ความรู้สึกรับผิดชอบ (Sense of Responsibility) หมายถึงความรู้สึกที่ตนเองจะสามารถปฏิบัติกิจต่อไปได้หรือไม่มากนักเพียงใด คือ

- ๑) ช่วยเหลืองานของครอบครัวและงานส่วนรวมด้วยความเต็มใจ
- ๒) ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ ไว้วางใจได้
- ๓) กตัญญูต่อความเป็นจริง

- ๔) ตั้งใจทำงานโดยไม่ย่อท้ออดุลยบรรคทั้งปวง
- ๕) รับผิดชอบตนเองทั้งการเงิน การงาน และการเรียน
- ๖) ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบอย่างเคร่งครัด
- ๗) ดูแลรักษาของส่วนรวมเสมือนของตัวเอง และทำงานร่วมกับ

คนอื่นได้

๔๔) รักษาสิทธิและหน้าที่ของตนเอง โดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่

ของผู้อื่น

๔. เด็กไทยเชื้อชาติไทย หมายถึงกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ทั้งหญิงและชายของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จังหวัดสงขลา และจังหวัดพัทลุง ที่มีสัญชาติไทยเชื้อชาติไทย ทั้งบิดามารดา ปู่ย่า ตายายก็มีสัญชาติไทยเชื้อชาติไทย

๕. เด็กไทยเชื้อชาติจีน หมายถึงกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ทั้งหญิงและชายของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จังหวัดสงขลา และจังหวัดพัทลุง ที่มีสัญชาติไทยเชื้อชาติจีน บิดามารดา ปู่ย่า ตายาย เป็นคนจีนที่มาจากประเทศจีน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ก. ความวิตกกังวล (Anxiety)

อิิวาวากิและคณะ (Iwawaki and others, 1967 ; 731) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และอเมริกัน กลุ่มตัวอย่างใช้เด็กอายุ ๕ ขวบ เป็นเด็กญี่ปุ่น ๕๕ คน ฝรั่งเศส ๑๓๒ คน และอเมริกัน ๑๖๔ คน ผลปรากฏว่า เด็กญี่ปุ่นไ้คะแนนจากแบบทดสอบความวิตกกังวลน้อยกว่าเด็กฝรั่งเศสและเด็กอเมริกัน มีนัยสำคัญทางสถิติ และแตกต่างไปจากการศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้ใหญ่ที่เป็นญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และอเมริกัน

อดัมส์และซาราดัน (Adams and Sarason, 1963; 237) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลของบิดามารดากับบุตร กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน ๑๓๒ คน เป็นชาย ๗๒ คน หญิง ๖๐ คน รวมทั้งบิดามารดาของเด็กเหล่านี้แบบทดสอบที่ใช้ใช้ร่วมกันทั้งบิดามารดาและบุตรซึ่งมีอยู่ ๓ ชุดคือ แบบทดสอบความวิตกกังวล แบบทดสอบความตึงเครียด และแบบทดสอบที่วัดการขาดความรัก พบว่า

๑. คะแนนความวิตกกังวลของเด็กหญิงและเด็กชายมีความสัมพันธ์กับคะแนนความวิตกกังวลของมารดา มากกว่าสัมพันธ์กับคะแนนความวิตกกังวลของบิดา
๒. เด็กหญิงและมารดามีสหสัมพันธ์เป็นบวกกับแบบทดสอบทุกชุด
๓. คะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลของเด็กหญิง เด็กชาย และมารดา มากกว่าคะแนนเฉลี่ยของบิดา

สตีเวนสันและอดัม (Stevenson and Adam, 1965; 1003) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความวิตกกังวลกับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กหญิงเกรด ๔ และเกรด ๖ จำนวน ๓๔๔ คน พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์เป็นลบกับระดับความวิตกกังวล นั่นคือความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ ถ้ามีความวิตกกังวลน้อย ผลสัมฤทธิ์ (การเรียนรู้) จะสูง และถ้ามีความวิตกกังวลมากผลสัมฤทธิ์จะต่ำ

เพนนี่ (Penney, 1965; 697) ได้ศึกษาปฏิกิริยาของความอยากรู้อยากเห็น (Curiosity) กับความวิตกกังวล โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในเกรด ๔, ๕ และ ๖ จำนวน ๓๗๔ คน แบบทดสอบที่ใช้มีอยู่ ๓ ชุดคือ

๑. แบบทดสอบความวิตกกังวล
๒. ให้นักเรียนดูสิ่งต่างๆที่อยากรู้อยากเห็น
๓. แบบทดสอบให้เด็กเลือกภาพที่ตรงกับคำบอกของผู้ทดสอบ

พบว่า ความอยากรู้อยากเห็นกับความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กันในทางลบ คือเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นมากจะมีความวิตกกังวลน้อยกว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นน้อย และเขตอบไ้ดีกว่า สถิติปัญญากับความวิตกกังวลไม่สัมพันธ์กัน หรือมีบ้างแต่น้อยมาก

ชาแนลกี (Chansky , 1958 , 330-340) ไซชอบทดสอบความวิตกกังวลศึกษา ความวิตกกังวลของนิสิตวิทยาลัย นำนิสิตกลุ่มทดลอง (Experimental Group) มาทดสอบ การอ่านติดต่อกัน ๓ ชุค คือ ความคล่องในการอ่าน การอ่านเก็บความเข้าใจ และสิ่งที่ต้อง จำในการอ่าน โดยทำให้สถานการณ์ในการสอบฟังเครียด ส่วนกลุ่มควบคุม (Control Group) นำมาทดสอบในสถานการณ์ปกติ พบว่า ยิ่งมีความวิตกกังวลมากก็จะยิ่งทำคะแนนลดลงทั้ง ๓ ชุค จึงสรุปว่า ผลของความวิตกกังวลที่วัดโดยแบบทดสอบความวิตกกังวล กับผลของ ความวิตกกังวลในสถานการณ์การสอบที่ฟังเครียดจะมีผลต่อการอ่านต่างกัน

วัลลภ กันทรพิชัย (วัลลภ กันทรพิชัย , ๒๕๑๓ ; ๑๑๑) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนาในการสอบ และความวิตกกังวล ในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน" ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ จากสถานฝึกหัดครูในส่วนกลาง ๔ แห่ง จำนวน ๕๐๐ คน พบว่านักเรียน หญิงมีค่าเฉลี่ยของความตั้งใจเรียนและความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย ส่วนด้านอื่นๆไม่ พบความแตกต่าง ระหว่างเพศ

แมนลีย์ (Manley , 1969) ได้ศึกษาแนวโน้มของความวิตกกังวลของเด็กใน เกรด ๗ ถึงเกรด ๑๒ ทั้งความวิตกกังวลทั่วไปและความวิตกกังวลในการสอบ พบว่ามีความ แตกต่าง ระหว่างเพศในความวิตกกังวลทั่วไปและความวิตกกังวลในการสอบตั้งแต่เกรด ๗ ถึง เกรด ๑๒ และนักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย

ประสิทธิ์ บัวคดี (ประสิทธิ์ บัวคดี , ๒๕๑๔ , ๙๐) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความ วิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด ในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ พบว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยในต่างจังหวัด และในกรุงเทพฯ มีความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนนานาชาติ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความ เชื่อมั่น .๐๕ และในกลุ่มตัวอย่างนักเรียนนานาชาติ นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่า นักเรียนชาย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

ซาราสันและคณะ (Sarason and others 1960 ; 250-251) ได้สรุป ผลการวิจัยที่ค้นพบเกี่ยวกับความแตกต่าง ระหว่างเพศในเรื่องความวิตกกังวลไว้ดังนี้

๑. ส่วนมากนักเรียนหญิงมีคะแนนความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย ทั้งในการสอบทศวรรษ TASC (Test Anxiety Scale for Children) และ CASC (General Anxiety Scale for Children) และความแตกต่างระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในแบบทดสอบ GASC มีมากกว่าความแตกต่างในแบบทดสอบ TASC ความแตกต่างนี้พบทั้งในเด็กอังกฤษและอเมริกัน

๒. การแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานการณ์นอกห้องเรียน ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีความวิตกกังวลมาก

๒. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ (Need for Achievement)

ทิตัส (Titus , 1965 ; 1674- A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์ การพึ่งพาตนเอง และการควบคุมตนเองของเด็กอเมริกันและเด็กนิโกรที่เรียนอยู่ในเกรด ๕ และ ๖ จำนวน ๒๐ คน โดยแบ่งเด็กออกเป็น ๔ กลุ่มตามสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม คือเด็กอเมริกันในระดับกลางและต่ำ และเด็กนิโกรในระดับกลางและต่ำ พบว่า

๑. เด็กอเมริกันในระดับกลางมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากก็จะมี การควบคุมตนเองมาก

๒. มีความสัมพันธ์กันมากระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์และการพึ่งพาตนเองของเด็กนิโกรในระดับกลางและต่ำ มากกว่าเด็กอเมริกันในระดับกลางและต่ำ

๓. การพึ่งพาตนเองของเด็กนิโกรในระดับต่ำจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการควบคุมตนเอง

๔. ในรูปของค่าเฉลี่ย (Mean) เด็กนิโกรได้รับคำแนะนำและฝึกให้มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กอเมริกัน

คอลลาร์ด (Callard , 1963 , 3125) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็กกับความมุ่งหวังของมารดาในผลสัมฤทธิ์ของเด็ก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็ก ๔ ขวบ จำนวน ๔๐ คน รวมทั้งมารดาของเด็กเหล่านี้ โดยแบ่งเด็กออกเป็น

๒ กลุ่มคือ กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ผลของการศึกษาระดับอนุสมมุติฐานที่ว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็กจะสัมพันธ์กับระดับความมุ่งหวังของมารดา ขนาดและทิศทางของความสัมพันธ์แตกต่างกันไปตามเพศและระดับชั้นทางสังคมที่เปลี่ยนไปคือ

๑. เด็กหญิงในระดับเศรษฐกิจและสังคมต่ำที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก เป็นเด็กที่มารดาแนะนำเรื่องผลสัมฤทธิ์และความเป็นอิสระ ขณะที่มียุมากพอควรมากกว่า ขณะที่เด็กอายุยังน้อยหรืออายุมากเกินไป

๒. เด็กหญิงในระดับเศรษฐกิจและสังคมสูงที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก เป็นเด็กที่มารดาเน้นให้เห็นความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ และทัศนคติที่ดีของมารดาต่อผลสัมฤทธิ์เมื่อเด็กอายุน้อยๆ

โรเซน (Rosen , 1961:47-60) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) การศึกษาอันหนึ่งของเขาคือ ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเชอราติชนกลุ่มน้อยและผลสัมฤทธิ์ เพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจะเหมือนกันหรือไม่ ชนชาติที่โรเซนศึกษาคือ เม็กซิกัน อิตาลี กรีก ยิว นิโกร และกลุ่มชนที่นับถือนิกายโปรเตสแตนท์ โดยใช้แบบทดสอบ TAT (Thematic Apperception Test) ทดสอบบุตรของชนชาติเหล่านี้เพื่อแยกกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ แล้วใช้แบบทดสอบเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของวินเทอร์บอตทอม (Winterbottom) ทดสอบบิดามารดาของเด็ก โรเซนกล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และวัฒนธรรมมีผลต่อความต้องการผลสัมฤทธิ์

ข้อสรุปสำคัญประการหนึ่งคือ โรเซนกล่าวว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกิดจากกระบวนการสำคัญ ๒ ชนิดคือ

๑. กระบวนการที่บิดามารดาฝึกบุตรเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ไว้อย่างสูง รวมทั้งตั้งเป้าประสงค์ (Goal) สำหรับเด็กเอาไว้สูงด้วย

๒. กระบวนการฝึกความเป็นอิสระ (Independence Training)

บิคามารคาเป็นผู้อธิบายหรือแสดงให้บุตรเห็นว่า ตนมีความมุ่งหวังจะให้บุตรพึ่งพาตัวเองได้ และในขณะที่เด็กนั้นก็ให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง ให้เด็กและตัดสินใจด้วยตัวเอง รับผิดชอบตนเองด้วย

ผลการวิจัยพบว่า ประชากรทั้ง ๒ กลุ่มเน้นการฝึกกวางเป็นอิสระและการฝึกผลสัมฤทธิ์ต่างกัน พบว่าชาวกรีก ยิว และกลุ่มที่นับถือศาสนาโปรเตสแตนต์มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าอิสลาม ฝรั่งเศส แคนาดา และนิโกร โดยเฉพาะเด็กนิโกรมีระดับความทะเยอทะยานมากกว่าชาติอื่นๆ

โรเซน (Rosen , 1962 ; 612-624) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาคือเด็กชายชาวบราซิลและอเมริกันรวมทั้งบิคามารคาของเลกเหล่านี้ ใช้แบบทดสอบ TAT วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแบบสอบถามอีก ๒ ชุด ชุดหนึ่งสำหรับบิคามารคา อีกชุดหนึ่งสำหรับบุตร จากการศึกษาเปรียบเทียบการอบรมสั่งสอนของบิคามารคาอเมริกันและบราซิลพบว่า บิคามารคาชาวบราซิลนิคมุตรในสถานความเชื่อมั่นในตัวเอง และผลสัมฤทธิ์น้อยกว่าบิคามารคาอเมริกัน เพราะบิคามารคาชาวบราซิลมักปกป้องและพะเนาะเด็กมากเกินไป ซึ่งเขาเห็นว่า เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อเด็ก คือทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แต่อย่างไรก็ตามมารคาก็ยังมุ่งหวังให้เด็กพึ่งตนเอง ให้มีความสำเร็จ ได้คะแนนมากในการเรียน นอกจากนี้ยังหมั่นบอกว่าเด็กชายชาวบราซิลรับรู้มารคาของตนตั้ง ระดับความมุ่งหวังไว้สูง ถึงแม้ว่ามารคาจะแสดงออกอย่างมีความหวังน้อยก็ตาม

เพราพรหม ประพิตรภา (เพราพรหม ประพิตรภา , ๒๕๓๐ ; ๔๔) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีของบิคามารคา กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ผลของเด็กวัยรุ่นไทยและเด็กวัยรุ่นอุยกูร์ ใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กไทย ๕๐ คน และเด็กอุยกูร์ ๕๕ คน ให้เด็กตอบแบบสอบถามที่แสดงทัศนคติถึงการอบรมเลี้ยงดูที่ได้รับจากบิคามารคา ตัวแปรเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูคือการฝึกการพึ่งพาตนเอง ความสัมฤทธิ์ผล ความเข้มงวด การให้รางวัลการลงโทษ และความก้าวร้าว พบว่าเชื้อชาติและการอบรมเลี้ยงดูสัมพันธ์กัน โดยการอบรมเลี้ยงดูของคนไทยกับคนจีนต่างกันในการฝึกผลสัมฤทธิ์ การให้รางวัลและการลงโทษ กล่าวคือเด็กวัยรุ่นไทย

ให้ทัศนะว่ามีความการณิกผลสัมฤทธิ์ การให้รางวัลและการลงโทษมากกว่า ส่วนในด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ค. ความรู้สึกรับผิดชอบ (Sense of Responsibility)

ความรู้สึกรับผิดชอบยังไม่ปรากฏเอกสารการค้นคว้าที่เกี่ยวข้องเลย แต่มีเรื่องอันที่พอจะอ้างถึงเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้านี้

ไซค์แมน (Siedman, 1962 ; 413-415) ได้รวบรวมผลการค้นคว้าของบุคคลต่างๆไว้ดังนี้

เกเซลและลอร์ด (Gesell and Lord) ได้ศึกษาโอกาสในการปลูกฝังรักษาทนเองของเด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ กับเด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมีโอกาสในการปลูกฝังรักษาทนเองมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง

นอร์ริส (Norris) ได้ทำการประเมินการตรงต่อเวลาของนักศึกษาชายหญิงชั้นปีที่๑ ในมหาวิทยาลัย แล้วนำมาหาความสัมพันธ์กับผลการเรียน พบว่าของนักเรียนชายมีสหสัมพันธ์ .๒๘ และของนักเรียนหญิง .๓๗ เทอร์นีย์ (Turney) ได้ศึกษาต่อจากนอร์ริสในเรื่องความสำเร็จและความอดทนของการเรียน พบว่า การตรงต่อเวลา ความขยันขันแข็ง ความพยายามและความรักใญ่ใญ่ของนักศึกษานักเรียนชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วอลเคอร์ (Voelker) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ โดยให้คำนิยามของคำว่าซื่อสัตย์ไว้ดังนี้ ความซื่อสัตย์คือความเต็มใจที่จะยอมรับผิดชอบต่อธุรกิจที่ต่ำกันเป็นกลุ่ม และต้องการทำให้ผู้ที่อยู่ในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ในการศึกษา ใช้แบบทดสอบความซื่อสัตย์ซึ่งคัดลอกมาจาก Character Education Inquiry วอลเคอร์สรุปว่าความซื่อสัตย์ อุดมคติและทัศนคติในการทำงานนั้นได้รับอิทธิพลมาจากการฝึกอบรมในวัยเด็ก

โฟลีย์ (Foley) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของประสบการณ์ในวัยเด็กของมารดาเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความรักและความรับผิดชอบ กับทัศนคติที่มีต่อบุตร โดยทัศนคตินี้

ได้แบ่งออกเป็น ๓ ชนิดคือ ประคนประหมและเอาใจใส่บุตรมากเกินไป ปฏิบัติต่อบุตรใน
ระดับปานกลาง และปล่อยปละละเลยบุตรมากเกินไป ส่วนประสบการณ์ในวัยเด็กของมารดา
ที่เกี่ยวข้องกับความรักและความรับผิดชอบมีอยู่ ๔ ประการคือ ไม่ไ้ได้รับความรักแต่ถูกฝึกให้
มีความรับผิดชอบ ไม่ได้รับความรักและไม่ไ้ฝึกให้มีความรับผิดชอบ ได้รับความรักและถูก
ฝึกให้มีความรับผิดชอบ ได้รับความรักแต่ไม่ไ้ฝึกให้มีความรับผิดชอบ โฟดิย์ให้ความหมาย
ของความรับผิดชอบไว้ว่า ความรับผิดชอบหมายถึงการที่จะต้องทำตามกฎระเบียบและสิ่งที่
ผู้ปกครองมอบหมายให้ทำในขณะที่เป็นเด็ก ลักษณะที่ไม่มีความรับผิดชอบหมายถึงในขณะที่ยัง
เป็นเด็ก ผู้ปกครองตามใจ เด็กจะใช้เวลาว่างที่มีอยู่อย่างอิสระ จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ
มีหน้าที่การงานเพียงเล็กน้อยในครอบครัว

จากการศึกษาโฟดิย์สรุปว่า มารดาที่เอาใจใส่ประคนประหมบุตรมากเกินไป
เมื่อตอนมารดายังเป็นเด็กไม่ไ้ได้รับความรักแต่ถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบ มารดาที่ปฏิบัติต่อบุตร
ในระดับปานกลาง เมื่อมารดายังเป็นเด็กได้รับความรักและถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบ และ
มารดาที่ปล่อยปละละเลยบุตรมากเกินไป เมื่อมารดายังเป็นเด็กไม่ไ้ได้รับความรักและไม่ไ้ฝึก
ให้มีความรับผิดชอบ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความวิตกกังวล ความต้องการผดสัมฤทธิ์ และ
ความรู้เด็กรับผิดชอบที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า เพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย
ส่วนในเรื่องความต้องการผดสัมฤทธิ์และความรู้เด็กรับผิดชอบนั้นไม่สามารถสรุปได้แน่นอน และ
เนื่องจากเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนต่างก็ไ้รับการอบรมเลี้ยงดูมาต่างกัน
ดังนั้นผู้วิจัยจึงไ้ตั้งสมมุติฐานการศึกษาไว้ดังนี้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

- ๑) ในกลุ่มรวม ความวิตกกังวลน่าจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์
- ๒) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์
- ๓) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์
- ๔) กลุ่มตัวอย่างเด็กชาย ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์
- ๕) กลุ่มตัวอย่างเด็กหญิง ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์
- ๖) ในกลุ่มรวม ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๗) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๘) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๙) กลุ่มตัวอย่างเด็กชาย ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๑๐) กลุ่มตัวอย่างเด็กหญิง ความวิตกกังวลน่าจะมีสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๑๑) ในกลุ่มรวม ความต้องการผลสัมฤทธิ์น่าจะมีสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกรับผิดชอบ

- ๑๒) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย ความต้องการผลสัมฤทธิ์น่าจะมี
ความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๑๓) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน ความต้องการผลสัมฤทธิ์น่าจะมี
ความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๑๔) กลุ่มตัวอย่างเด็กชาย ความต้องการผลสัมฤทธิ์น่าจะมีความสัมพันธ์
ทางบวกกับความรู้สึกรับผิดชอบ
- ๑๕) กลุ่มตัวอย่างเด็กหญิง ความต้องการผลสัมฤทธิ์น่าจะมีความสัมพันธ์
ทางบวกกับความรู้สึกรับผิดชอบ

๒. เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

- ๑) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ทั้ง ๒ กลุ่ม
น่าจะมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน
- ๒) กลุ่มตัวอย่างรวม เด็กหญิงน่าจะมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย
- ๓) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงน่าจะมีความวิตกกังวล
มากกว่าเด็กชาย
- ๔) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงน่าจะมีความวิตกกังวลมาก
กว่าเด็กชาย
- ๕) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กชาย
ของแต่ละกลุ่มน่าจะมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน
- ๖) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิง
ของแต่ละกลุ่มน่าจะมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

๓. เปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

- ๑) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนน่าจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า
กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย

- ๒) กลุ่มตัวอย่างรวม เด็กหญิงและเด็กชายน่าจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน
- ๓) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงและเด็กชายน่าจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน
- ๔) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงและเด็กชายน่าจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน
- ๕) กลุ่มตัวอย่างเด็กชายไทยเชื้อชาติจีน น่าจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กชายไทยเชื้อชาติไทย
- ๖) กลุ่มตัวอย่างเด็กหญิงไทยเชื้อชาติจีน น่าจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กหญิงไทยเชื้อชาติไทย

๔. เปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

- ๑) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน น่าจะมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย
- ๒) กลุ่มตัวอย่างรวม เด็กหญิงและเด็กชายน่าจะมีความรู้สึกรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน
- ๓) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงและเด็กชายน่าจะมีความรู้สึกรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน
- ๔) กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงและเด็กชายน่าจะมีความรู้สึกรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน
- ๕) กลุ่มตัวอย่างเด็กชายไทยเชื้อชาติจีน น่าจะมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชายไทยเชื้อชาติไทย
- ๖) กลุ่มตัวอย่างเด็กหญิงไทยเชื้อชาติจีน น่าจะมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กหญิงไทยเชื้อชาติไทย

มทที่ ๒
 วิชาเนิรการ

๑ เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้แบบทดสอบและแบบสอบถามรวม ๔ ชุดด้วยกันคือ แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว แบบสอบถามความวิตกกังวล แบบทดสอบความรู้ด้านการผลิตสัมฤทธิ์ และแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับนิคม ตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

ก แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว แบบสอบถามชุดนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง เพื่อใช้ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างให้ได้ตามเกณฑ์ที่วางเอาไว้ และได้ใช้ก่อนแบบสอบถามชุดอื่นๆ รายละเอียดต่างๆในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ ตอนด้วยกันคือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดทั่วไปของนักเรียน ได้แก่ ชื่อ สกุล เพศ ชนิดของโรงเรียนที่ศึกษาในชั้นประถมศึกษา ภาษาที่ผู้พูดภายในบ้าน กับบิดามารดา และพี่น้อง ประเทศที่มีบิดามารดา บู่ บ่า ตา ขายเกิด

ตอนที่ ๒ เป็นข้อความชนิด ๕ ตัวเลือกจำนวน ๑๓ ข้อความ โดยให้นักเรียนอ่านแล้วพิจารณาตนเองว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่ บากน้อยเพียงไร แล้วไปกาเครื่องหมายตอบในกระดานคำตอบตามมาตราที่กำหนดให้ ตัวอย่างข้อความได้แก่

- (๑) ภาษาจีนเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้า ก
- (๒) วันซึ่งเม่งเป็นวันสำคัญยิ่งของข้าพเจ้า
- (๓) เมื่อมีสงครามเกิดขึ้นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมด้วย

ฯลฯ

การตอบแบบสอบถาม การกาเครื่องหมายตอบในกระดานคำตอบให้ถูกต้องดังนี้

(ก)

๐	๑	๒	๓	๔

กาที่ช่อง ๔ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

กาที่ช่อง ๓ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนค่อนข้างมาก

กาที่ช่อง ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนครึ่งหนึ่ง

กาที่ช่อง ๑ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนค่อนข้างน้อย

กาที่ช่อง ๐ เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเลย

การตรวจให้คะแนน ผู้ใดกาตอบช่อง ๔ ให้ ๔ คะแนน กาตอบที่ช่อง ๓ ให้ ๓ คะแนน
กาตอบที่ช่อง ๒, ๑, ๐ ให้ ๒, ๑, ๐ คะแนนตามลำดับ สำหรับแบบสอบถามชุดนี้ผู้วิจัยใช้กับเด็กไทย
เชื้อชาติจีนเท่านั้น จากคะแนนที่ได้มาจะชี้ให้เห็นว่าคนที่ได้คะแนนรวจากแบบสอบถามชุดนี้มาก
จะมีความรู้ดีกว่าคนเป็นจีนมาก ส่วนคนที่ได้คะแนนรวจากแบบสอบถามชุดนี้น้อยจะมีความรู้ดีกว่า
ว่าคนเป็นจีนน้อย

ข. แบบสอบถามความวิตกกังวล ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลที่ประสิทธิ์ บัวคลี
มีสิทธิบัญญัติหอสาขการวัดผลการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรได้สร้างขึ้น ซึ่ง
ได้วิเคราะห์ไว้เรียบร้อยแล้ว แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบชนิด ๕ ตัวเลือก มีข้อความให้อ่าน
๔๐ ข้อความโดยมีเกณฑ์การตอบและการตรวจให้คะแนนเหมือนแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว
ตอนที่ ๒ ผู้ใดได้คะแนนจากแบบสอบถามชุดนี้มากจะมีความวิตกกังวลมาก ผู้ใดได้คะแนนจาก
แบบสอบถามชุดนี้น้อยจะมีความวิตกกังวลน้อย

ค. แบบทดสอบความถนัดการผลสัมฤทธิ์ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบที่อนันต์ จันทกรวิ
มีสิทธิบัญญัติหอสาขการวัดผลการศึกษาได้สร้างขึ้น แบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วยภาพขาวดำ
จำนวน ๖ ภาพ

การตอบแบบทดสอบ ให้นักเรียนดูภาพแต่ละภาพอย่างรอบคอบ แล้วให้แต่งเรื่องหนึ่ง
จากภาพแต่ละภาพโดยจินตนาการ ให้เป็นเค้าโครงเรื่องดีและให้ความสมบูรณ์เท่าที่จะทำได้
ในการแต่งเรื่องนี้ให้เด็กเรียบเรียงภาพแต่งเพื่อตอบคำถาม ๔ ข้อที่กำหนดให้เป็นหลัก และจะ
ต้องแต่งให้สัมพันธ์เป็นเรื่องเดียวกัน หลักการแต่งเรื่องมีดังนี้

- ๑) เกิดอะไรขึ้น บุคคลไหนหรือใคร
- ๒) อะไรทำให้เกิดสถานการณ์เช่นนั้น นั่นคือมีอะไรเกิดขึ้นในอดีต
- ๓) เขากำลังคิดอะไร หรือเขาค้นหาอะไร
- ๔) ก่อนอะไรจะเกิดขึ้น หรือทำอะไรต่อไป

เกณฑ์ในการให้คะแนน ใช้มาตรฐานของแบ็คเคลกแลนด์และคณะ (McClelland, 1966 ; 170 - 204) มีวิธีให้คะแนนดังนี้

อ่านเรื่องที่นักเรียนแต่งให้ตลอดเรื่องหนึ่งๆ แล้วพิจารณาว่าเรื่องที่แต่งนั้นเป็นจินตนาการที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายที่ต้องการสัมฤทธิ์ผล (Achievement Goal) หรือไม่ เป้าหมายที่ต้องการ สัมฤทธิ์ผลหมายถึงความสำเร็จในการแข่งขันหรือหาดีด้วยการปฏิบัติให้ดีขึ้นถึงขั้นมาตรฐาน (Standard of Excellence) การพิจารณาจินตนาการที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายที่ต้องการสัมฤทธิ์ผล แบ่งออกเป็น ๓ อย่างคือ

๑. AI = Achievement Imagery (จินตนาการสัมฤทธิ์) ในการพิจารณาว่าเรื่องใดเป็นจินตนาการสัมฤทธิ์ (AI) เรื่องนั้นจะต้องเข้าหลักเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งข้างล่างนี้

๑) การแข่งขันด้วยการปฏิบัติให้ดีขึ้นถึงมาตรฐาน (Competition with a Standard of Excellence) กล่าวคือ

ก) ลักษณะในเรื่องเกี่ยวกับการแข่งขัน ความพยายามจะเอาชนะหรือจะทำให้ดีกว่าคนอื่น

ข) ลักษณะในเรื่องเกี่ยวกับการแข่งขัน หรือพยายามให้ได้มาซึ่งความสมบูรณ์แบบ เป้าหมาย ความปรารถนาที่จะเอาชนะ หรือความพยายามที่จะทำให้ดีที่สุด มากกว่าคนอื่น

- ความรู้สึกเกี่ยวกับผลประโยชน์ของจุดประสงค์
- ชนิดของกิจกรรมที่ชี้ให้เห็นว่าปรารถนาที่จะเอาชนะด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม

ค) ลักษณะที่แสดงความต้องการ ของตนเองที่จะทำให้ดีที่สุด

๒) ความสำเร็จที่เป็นลักษณะเฉพาะบุคคล (Unique accomplishment)
ลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จที่ไม่ซ้ำกันประจำวัน เช่นความสำเร็จของบุคคล การผจญภัย
ความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปะ และความสำเร็จที่พิเศษกว่าธรรมดา

๓) ลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จระยะยาว (Long Term Involvement)
เช่นความสำเร็จในชีวิต ต้องการเป็นแพทย์ วิศวกร ทนายความหรือ
นักธุรกิจ

๒. TI = Doubtful Achievement Imagery (จินตนาการที่ไม่
แน่ใจ) เป็นจินตนาการที่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมฤทธิ์ แต่ไม่เข้าหลัก
เกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งของ AI

๓. UI = Unrelated Achievement (จินตนาการที่ไม่เกี่ยวข้อง) เป็นจินตนาการ
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับความสัมฤทธิ์เลย

ถ้าเรื่องใดเป็นจินตนาการสัมฤทธิ์ (AI) จึงให้คะแนนในข้อย่อยต่อไป แต่ถ้าเรื่อง
ใดพิจารณาแล้วว่าเป็นจินตนาการที่ไม่เกี่ยวข้อง (UI) หรือจินตนาการที่ไม่แน่ใจ (TI) ก็ให้
คะแนนเป็นจินตนาการที่ไม่แน่ใจหรือจินตนาการที่ไม่เกี่ยวข้อง และไม่คงให้คะแนนในข้อย่อย
ต่อไป

เมื่อพิจารณาแล้วว่าเรื่องใดเป็นจินตนาการสัมฤทธิ์ (AI) ก็ให้คะแนนในข้อย่อยต่อไป
ซึ่งจะได้คะแนนดังต่อไปนี้

๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑
AI	N	I	Ga ⁺	Ga ⁻	Bp	Bw	Nup	IG ⁺	G ⁻	Ach.Th.

AI (Achievement Imagery) ลักษณะในเรื่องแสดงถึงการแข่งขัน การ
กระทำเพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม รายละเอียดกล่าวไว้ในตอนท้าย

N (Need for Achievement) หมายถึงความต้องการหรือความสามารถ
ที่จะบรรลุถึงจุดหมายหรือความสัมฤทธิ์ผล เช่นต้องการเป็นแพทย์ ต้องการที่จะทำดีให้เรียบร้อย

และหวังว่าสำเร็จ

I (Instrumental Activity) กิจกรรมอันเป็นเครื่องมือให้บรรลุถึงจุดหมาย ได้แก่ความคิดที่ชี้ให้ทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อบรรลุถึงจุดหมาย หรือกิจกรรมอันเป็นแนวทางที่ทำให้บรรลุถึงจุดหมาย

G^+, G^- (Anticipatory Goal Status) คือความคาดหวังว่าจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว ให้เชื่อความคาดหวังว่าจะสำเร็จตามจุดหมาย เช่นความหวังว่าการคันค้ำจะใช้ได้ การฝันว่าเป็นศิลปินให้เมื่อคาดหวังว่าจะผิดหวัง ข้อความที่แสดงความวิตกกังวลเกี่ยวกับความล้มเหลว เช่นคาดว่าจะการคันค้ำจะใช้ไม่ได้ หรือหวังว่าจะไปสำเร็จ

Bp, Bv (Obstacles or Block) เป็นอุปสรรคที่มาขัดขวางมิให้ทิศทางของกิจกรรมบรรลุถึงจุดหมายหรือความสำเร็จ Bp เป็นอุปสรรคที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล เช่นขาดความเชื่อมั่น เกิดการขัดแย้ง ไม่สามารถตัดสินใจ ความล้มเหลวในอดีตเป็นต้น ส่วน Bv เป็นอุปสรรคที่เกิดจากสิ่งภายนอกตัวบุคคล เช่นสิ่งแวดล้อมอันได้แก่ ครอบครัวที่ไม่สามารถลงไปเรียนแพทย์ หรือการประณินจะสำเร็จแล้วเมื่อถึงแก่สระเปิด

sup (Nurturant Force) ความช่วยเหลือให้บุคคลถึงจุดประสงค์อันได้แก่แรงกระตุ้นหรือบุคคลมาช่วยเหลือให้บรรลุถึงเป้าหมายประสงค์ เช่นความช่วยเหลือจากคนบางคน ความเห็นใจ แรงกระตุ้นให้ต่อสู้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จ

G^+, G^- (Affective Status) , ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ หรือความกังวลใจเกี่ยวกับความล้มเหลว G^+ คือความรู้สึกที่เป็นบวกเกี่ยวกับความสำเร็จหรือความพึงพอใจ เช่น รู้สึกสนุกสนานในการทำดีบ้าน ภาวปฏิบัติในความสำเร็จเป็นต้น ส่วน G^- เป็นความรู้สึกที่เป็นลบ เกี่ยวกับความล้มเหลวหรือความพลาตหวังในความสำเร็จ เช่น กำลังวิตกกังวลว่าควรหมั่นการ สอดไลหรือไปเป็นต้น

Ach, Th (Achievement Theme) ถ้าจินตนาการได้สัมผัสเป็นจุดเด่นของเรื่อง ที่แต่งก็ให้คะแนน

เพราะฉะนั้นในแต่ละเรื่องจะมีจุดให้คะแนนทั้งหมด ๑๑ จุดด้วยกัน แต่ละจุดให้ ๑ คะแนน ในข้อใดเรื่องจริงก็คะแนนสูงสุด ๑๑ คะแนน ผู้ที่ให้คะแนนมากในแบบทดสอบชุดนี้จะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูง และผู้ที่ให้คะแนนจากแบบทดสอบนี้ช่วยแสดงว่ามีความต้องการพัฒนาตนเอง

การทดสอบย่อย เนื่องจากแบบทดสอบมีความต้องการผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยได้นำไปใช้ร่วมกับ กลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นมัธยมศึกษา จึงได้เข้าไปทดสอบแบบกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ของโรงเรียนเวียงวิมลบรรณสาธิต นครหลวงกรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๐ คน เป็นชาย ๔๔ คน หญิง ๔๒ คน ในการทดสอบแบบครั้งนี้หาเฉพาะค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยวิธีแมงกริ่ง ได้ค่าความเชื่อมั่น .๕๓

ง. แบบสอบถามการรับรู้สิทธิรับผิดชอบ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง โดยดัดแปลงจาก แบบสอบถามต่างๆที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบ เช่น การฝึกให้เด็กรู้จักรับผิดชอบ ของเกียรติก้อง ธีรพงศ์ การฝึกความรับผิดชอบในครอบครัว ของ นางจุลลิตา สุขาวดี เป็นต้น

๑) ข้อความในแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้สิทธิรับผิดชอบมีดังนี้

- (๑) ช่วยเหลืองานของครอบครัวด้วยความเต็มใจ
- (๒) การตรงต่อเวลา เชื่อสัตย์ และไว้วางใจได้
- (๓) กล้าเผชิญกับความไม่จริง ไม่มกพร่องในหน้าที่
- (๔) ตั้งใจทำงานโดยไม่ย่อท้อตลอดจนรับผิดชอบ
- (๕) รับผิดชอบตนเองทั้งการเงิน การงาน และการเรียน
- (๖) ปฏิบัติตามกฎและระเบียบอย่างเคร่งครัด
- (๗) ดูแลรักษาของส่วนรวม เคารพสิทธิ์ของตนเอง และทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ดี
- (๘) รักษาสิทธิและหน้าที่ของตนเองโดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น

ตัวอย่างข้อสอบถามในแบบสอบถาม

- (ก) ข้าพเจ้าเก็บรักษาของใช้และเสื้อผ้าของข้าพเจ้าด้วยตนเอง
- (ข) เงินที่ข้าพเจ้าได้รับจากผู้ปกครองข้าพเจ้าใช้จ่ายได้เพียงพอ

(ค) ข้าพเจ้าช่วยผู้ปกครองทางด้วยความเต็มใจ

ฯลฯ

๒) ลักษณะและวิธีคอมพิวเตอร์แบบสอบถาม เมื่อได้ลักษณะ ๗ ตัวเลือก ให้ผู้ตอบเลือกข้อความในแบบสอบถามที่ละข้อ แล้วพิจารณาตนเองว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด เมื่อพิจารณาแล้วจึงกาเครื่องหมายตอบ (X) ในมาตราที่กำหนดให้โดยถือเกณฑ์ดังนี้

(ก)

+ ๓	+ ๒	+ ๑	๐	- ๑	- ๒	- ๓

- กาตอบที่ของ ๓ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
 กาตอบที่ของ ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมาก
 กาตอบที่ของ ๑ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนค่อนข้างมาก
 กาตอบที่ของ ๐ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนครึ่งหนึ่ง
 กาตอบที่ของ - ๑ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนค่อนข้างน้อย
 กาตอบที่ของ - ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
 กาตอบที่ของ - ๓ เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเลย

๓) การตรวจให้คะแนน ข้อความในแบบสอบถามที่ร่างขึ้นมี ๒ ลักษณะคือ Positive และ Negative สำหรับข้อความที่เป็น Positive เมื่อกาตอบที่ของ +๓ ให้ ๖ คะแนน กาตอบที่ของ +๒ ให้ ๕ คะแนน และเมื่อกาตอบที่ของ +๑, ๐, -๑, -๒ และ -๓ ให้ ๔, ๓, ๒, ๑ และ ๐ คะแนนตามลำดับ ส่วนข้อความที่เป็น Negative นั้นเมื่อกาตอบที่ของ +๓ ให้ ๐ คะแนน กาตอบที่ของ +๒ ให้ ๑ คะแนน และเมื่อกาตอบที่ของ +๑, ๐, -๑, -๒, -๓ ให้คะแนน ๒, ๓, ๔, ๕ และ ๖ คะแนนตามลำดับ ทั้งนี้ผู้ที่ให้คะแนนมากในแบบสอบถามนี้ จะเป็นผู้มีความรู้สึกยอมรับนิยมนอก และถ้าให้คะแนนจากแบบสอบถามนี้ผอย จะเป็นผู้ที่มีความรู้สึกยอมรับนิยมน้อย

๔) การทดลองสอบ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามจำนวน ๒๗ ข้อไปทดลองสอบกับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๔ ของโรงเรียนมัธยมฐานหิน อ.กำแพงแสน จ. นครปฐม
จำนวน ๑๐๐ คน เป็นชาย ๔๗ คนหญิง ๕๓ คน แล้วนำมาวิเคราะห์ดังนี้

ก) ตรวจให้คะแนนทางเกณฑ์ดังกล่าว แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม
คือ กลุ่มที่มีความรู้สึกรับผิดชอบมาก และกลุ่มที่ความรู้สึกรับผิดชอบน้อย โดยถือเอา ๒๗
ของผู้ที่ได้คะแนนแบบสอบถามมากเป็นผู้ที่มีความรู้สึกรับผิดชอบมาก และ ๒๗ ของผู้ที่ได้คะแนน
รวมจากแบบสอบถามน้อยเป็นผู้ที่มีความรู้สึกรับผิดชอบน้อย แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยระหว่าง
๒ กลุ่มนี้ ใช้ค่า ที่ได้เป็นเกณฑ์สำหรับเลือกข้อความไว้ใช้ในการศึกษารั้วนี้ คือเลือกเฉพาะ
ข้อที่มีค่า สูงไว้จำนวน ๕๐ ข้อความ

ข) ความเชื่อมั่นของเครื่องมือ หลังจากเลือกข้อที่มีคุณภาพสูงได้แล้ว
ผู้วิจัยได้ตรวจให้คะแนนเฉพาะข้อเหล่านี้อีกครั้งหนึ่ง แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดย
วิธีแบ่งครึ่ง (Split-half method) ได้ค่าความเชื่อมั่น .๘๐

๒. กลุ่มตัวอย่าง

ก. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่ม
(Random Sampling) ได้ เพราะความไม่สะดวกหลายประการ ดังนั้นจึงเลือกโรงเรียน
ที่จะใช้ให้นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง การศึกษาแบบ Purposive Sampling โดยพิจารณา
ตามหลักเกณฑ์ดังนี้

- ๑) เป็นโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่พอสมควร ทั้งโรงเรียนราษฎร์และโรงเรียน
รัฐบาล
- ๒) ทางโรงเรียนให้เวลาพร้อมเมื่อในการสอบ
- ๓) เป็นจังหวัดที่อยู่ใกล้เคียงกัน มีสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกัน
- ๔) นักเรียนอาศัยอยู่มาก

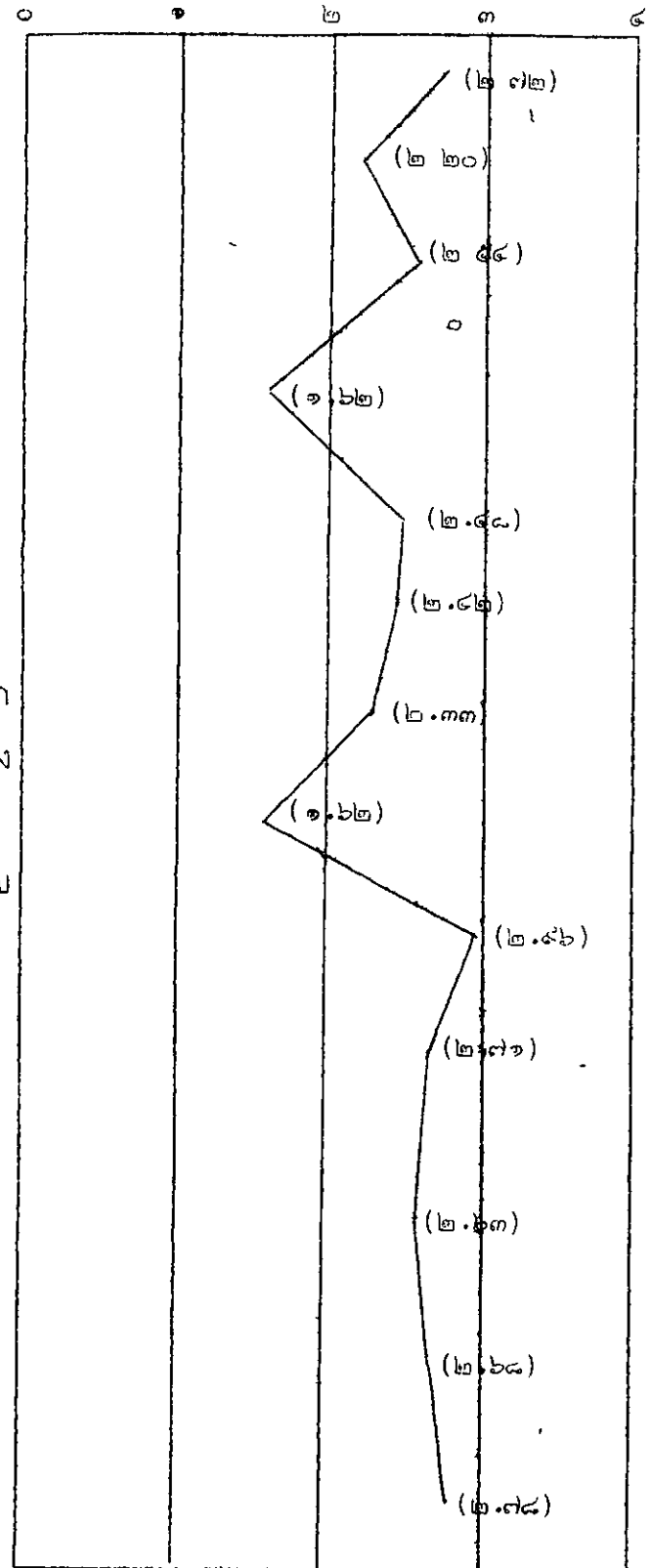
ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถาม รายละเอียดส่วนตัวจำนวน ๒๐๐๐ ฉบับ ไปยังโรงเรียนต่างๆ
ในจังหวัดสงขลาและจังหวัดพัทลุงรวม ๔ โรงเรียน ได้นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

จำนวน ๒๔๐ คน ก๊อกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย ๑๒๐ คน เป็นชาย ๖๐ คน หญิง ๖๐ คน
และกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๑๒๐ คน เป็นชาย ๖๐ คน หญิง ๖๐ คน

ข. ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน คะแนนเฉลี่ยแต่ละข้อในแบบสอบถาม
รายละเอียดส่วนที่ ๒ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเด็กไทยเชื้อชาติจีนเหล่านี้มีความรู้สึกที่ตัวเองเป็น
วีรชนน้อยเพียงใดนั้น ได้แสดงไว้เป็นเส้นภาพ ในภาพที่ ๑

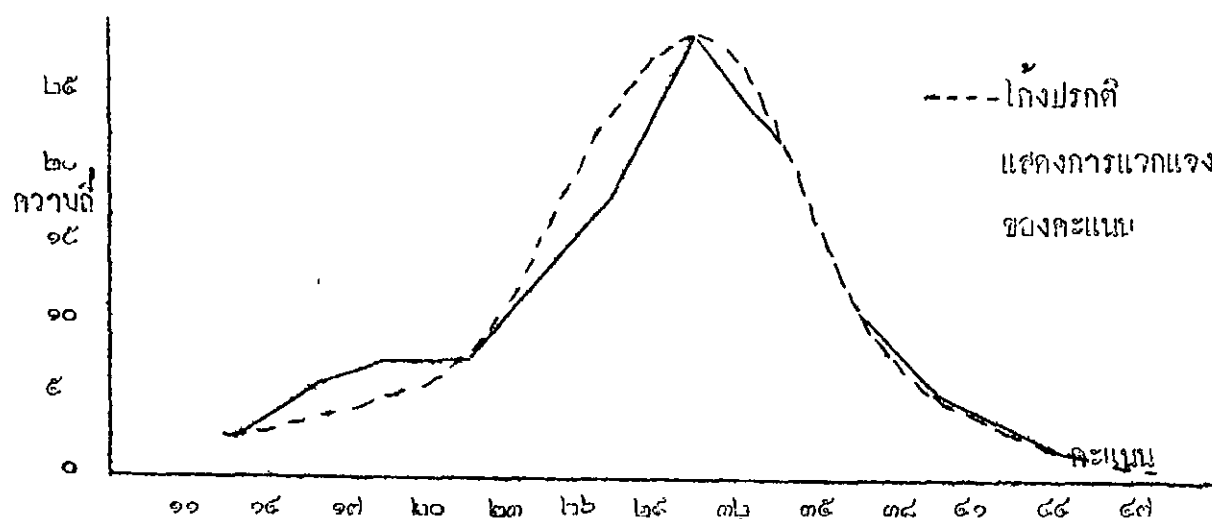
ภาพที่ ๑ เส้นภาพแสดงท่าในลีลา เบื้องของกะแฉจากแบบสอธนากร และแยกส่วนตัวคอหน้า ๒

๑. ภาษาจีนเป็นภาษาที่จำเริญสำหรับข้าเจ้า
๒. ภาษาจีนเป็นภาษาที่ข้าเจ้าใช้พูดกับบุคคลในครอบครัว
๓. ข้าเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนจีน
๔. เพื่อรักษาประเพณีอันดีงามของจีนไว้ เมื่อข้าพเจ้าเคมิตพอขึ้นครอบครัวได้ ข้าพเจ้าจะแต่งงานกับคนจีน
๕. วันข้างหน้าเป็นวันสำคัญยิ่งของข้าพเจ้า
๖. เมื่อมีสมภพใหม่เกี่ยวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมด้วย
๗. สีแดงและสีชมพูเป็นสีที่เปี่ยมมงคลของข้าพเจ้า
๘. การเผยแพร่ศาสนาจีนระบอบของบ้านจำลองของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นผู้ทำได้
๙. การรับพระธาตุเอเธนร่วกันของข้าพเจ้ากับลูกจ้าง ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นของธรรมดา
๑๐. ข้าพเจ้าเห็นว่าบุตรชายขาว เป็นผู้ดำเนินกิจการต่างๆของมิถิลาบรรดาเมื่อท่านสิ้นชีวิตลง
๑๑. การไถ่พระธาตุของบุตรหลานผู้ตายในงานศพ ข้าพเจ้าเห็นว่า จำเป็นเพราะเป็นพระธาตุถึงบุตรหลาน
๑๒. เมื่อบุคคลในครอบครัวสิ้นชีวิตลง ข้าพเจ้าคิดว่า ควรไปฝังในสวนกุหลาบด้วย
๑๓. การหยุดงานในวัดกุหลาบจีนเพื่อเป็นการระลึกถึงข้าพเจ้าเห็นว่า จำเป็น

จากภาพที่ ๑ แสดงให้เห็นว่าในแต่ละข้อของแบบสอบถามชุดนี้ กลุ่มตัวอย่างเด็กไทย เชื่อชาติจีนได้ประมาณค่าว่าตรงกับความเป็นจริงของตนเองมากกว่าครึ่งขึ้นไป ยกเว้นข้อ(๔) และ ข้อ(๕) เท่านั้นที่ประมาณค่าไว้ค่อนข้างน้อย

แนวการกระจายของคะแนนจากแบบสอบถามเดียวกันนี้ ได้แสดงไว้ในภาพที่ ๒

ภาพที่ ๒ แสดงการแวกแวงของคะแนนจากแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัวข้อที่ ๒ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน จำนวน ๑๒๐ คน

จากภาพที่ ๒ เป็นการกระจายของคะแนนจากแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัวข้อที่ ๒ เมื่อทดสอบการกระจายแบบปรกฏี ปรากฏว่าคะแนนชุดนี้มีการกระจายแบบโค้งปรกฏี (ระดับความเชื่อมั่น .๐๕) นั่นคือกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนระดับความเป็นจีนปานกลางจำนวน ๒ ใน ๓ มีความเป็นจีนน้อยและมากเพียง ๑ ใน ๓ เท่านั้น

การดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบด้วยตัวเอง ทำการทดสอบในวันที่ ๑๑-๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ก่อนจะทำการทดสอบแต่ละครั้ง ได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย และวิธีการในการสอบ

ทดลองจนได้พยายามแก้ไขให้ทุกสเปกตรัมอย่างอิสระ และตรงกับความรู้ลึกซึ้งของตนเองมากที่สุดโดยไม่ต้องคำนึงถึงเพื่อนหรือเกรงว่าจะเกิดผลร้ายแต่อย่างใด ใช้เวลาในการทดสอบประมาณ ๒ ชั่วโมง แล้วเก็บแบบทดสอบคืนทันทีเมื่อเลิกเรียนทำแบบทดสอบเสร็จ

ขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อรวบรวมข้อมูลได้เรียบร้อยแล้วจึงได้วิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

๑. สถิติพื้นฐานของข้อมูล โดยหาค่าต่อไปนี้

- - คะแนนเฉลี่ย
- - ความแปรปรวน
- - ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- - ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด

๒. หากหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกกับนิคชอบ

๓. หากหาความสัมพันธ์แบบเส้นโค้ง (Curvilinearity) ระหว่างแบบสอบถามทุกข้อหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์แบบเส้นตรงไม่พบ

๔. ใช้ Z- test ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกกับนิคชอบ ในระหว่างกลุ่มตัวอย่างและระหว่างเพศ

บทที่ ๓
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และเพื่อสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ จึงได้นำมาคสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ดังนี้

- N แทนจำนวนเด็กในกลุ่ม
- $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ยของคะแนน
- S^2 แทนความแปรปรวน
- S แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- Z แทน Z - Statistic
- r แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเส้นตรง
- r_s แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอันดับ
- ทท. แทนเด็กไทยเชื้อชาติไทย
- ทจ. แทนเด็กไทยเชื้อชาติจีน
- ช. แทนเด็กชาบ
- ญ. แทนเด็กหญิง
- ** แทนค่าที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเชื่อมั่น .๐๑ ($P < .๐๑$)
- * แทนค่าที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเชื่อมั่น .๐๕ ($P < .๐๕$)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จะเสนอตามลำดับต่อไปนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ
๒. เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
๓. เปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
๔. เปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ

ตาราง ๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างรวม ($N = ๒๔๐$)

แบบทดสอบ	คว วิตกกังวล	ความต้งการ ผลสัมฤทธิ์
คว เมตถองการ ผลสัมฤทธิ์	-๐.๐๓๖	-
คว เมรู้สึกรับผิดชอบ	-๐.๑๖๗	-๐.๐๓๒

$$P < .๐๕$$

จากตาราง ๑ แสดงให้เห็นว่า

๑. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์กับความต้งการผลสัมฤทธิ์ ($r = -๐.๐๓๖$)
๒. ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -๐.๑๖๗$, $P < .๐๕$) แสดงว่าถ้าเด็กในกลุ่มตัวอย่างมีความวิตกกังวลมากจะมีความรู้สึกรับผิดชอบน้อย และเด็กที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีความรู้สึกรับผิดชอบมาก
๓. ความต้งการผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ ($r = -๐.๐๓๒$)

จากตาราง ๑ เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเส้นตรง (Linear) พบความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบเท่านั้น เพื่อความถูกต้องผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสัมพันธ์แบบเส้นโค้ง (Curvilinearity) ของความวิตกกังวลกับความต้งการผลสัมฤทธิ์ และความต้งการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบอีกครั้งหนึ่ง โดยแบ่งเด็กออกเป็น ๓ กลุ่มดังนี้

ก. ถือคะแนนความวิตกกังวลเป็นเกณฑ์ แบ่งเด็กกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๓ กลุ่มคือ กลุ่มที่มีความวิตกกังวลมาก ปานกลาง และน้อย ผู้วิจัยได้ศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลมาก ปานกลาง และน้อย แต่ละกลุ่มนี้จะมีปริมาณความต้งการผลสัมฤทธิ์

เพื่อบ่งชี้ เพื่อดูแนวโน้มของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ได้อย่างนี้

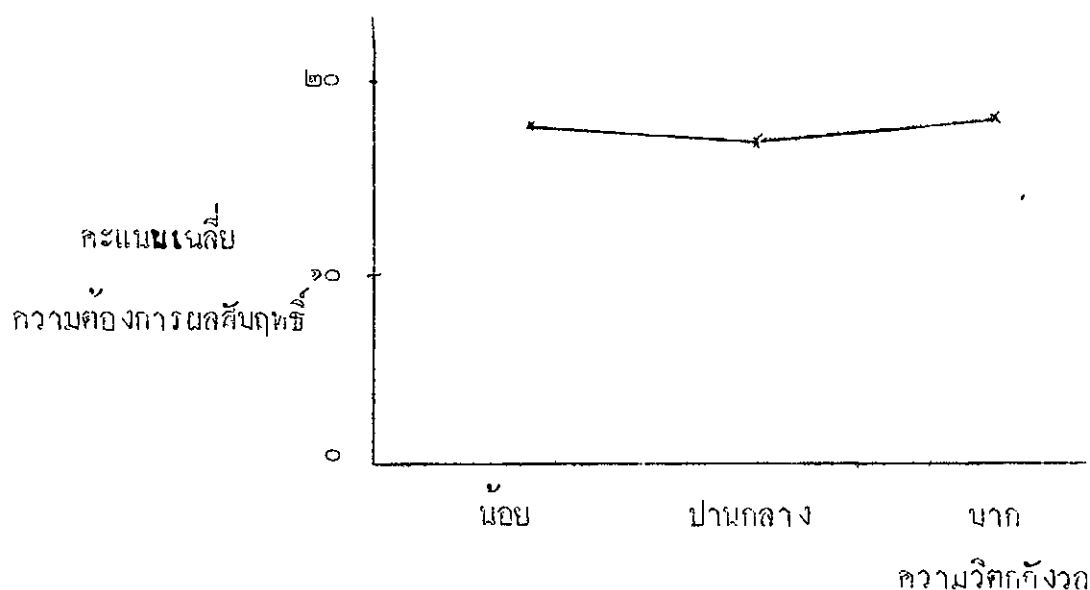
ตาราง ๒ ค่าสถิติพื้นฐานของความถี่ของการผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวล
มาก ปานกลาง และน้อย

กลุ่มวิตกกังวล	N	$\bar{X}$	S^2	S
มาก	๗๒	๑๘.๑๙๔๔	๒๔.๓๙๒๖	๕.๓๒๔๔
ปานกลาง	๙๖	๑๖.๙๕๘๓	๔๑.๓๖๖๗	๖.๔๓๑๖
น้อย	๗๒	๑๗.๙๖๒๕	๓๓.๕๔๘๙	๕.๗๘๓๕

จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลมาก ปานกลาง และน้อยมีคะแนนเฉลี่ยของความถี่ของการผลสัมฤทธิ์ใกล้เคียงกัน คือได้เท่ากับ ๑๘.๑๙๔๔, ๑๖.๙๕๘๓ และ ๑๗.๙๖๒๕ ตามลำดับ นั่นคือความถี่ของการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างนี้ไม่มีความสัมพันธ์กัน

เลย

เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและความถี่ของการผลสัมฤทธิ์ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงแสดงค่าเฉลี่ยของความถี่ของการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มที่มีความวิตกกังวลมาก ปานกลาง และน้อยดังภาพที่ ๓

ภาพที่ ๓ แสดงปริมาณความต้องการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความยากง่ายมาก ปานกลาง และน้อย

จากภาพที่ ๓ แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของความยากง่ายกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ชัดเจนยิ่งขึ้น นั่นคือตัวแปรทั้ง ๒ ไม่มีความสัมพันธ์กัน และเมื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง ๒ นี้แบบเส้นโค้งได้ค่า $r = 0.2048$ ไม่เป็นัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าความยากง่ายและความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กัน นับว่าสอดคล้องกับทฤษฎี

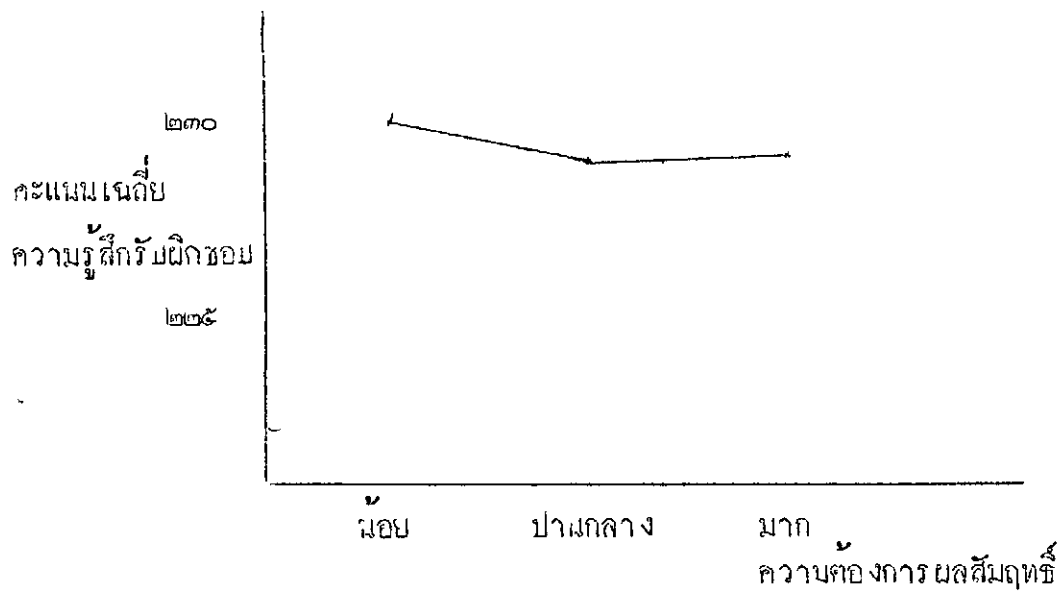
ข ถัดมาความยากง่ายของผลสัมฤทธิ์เป็นเกณฑ์ แบ่งได้ออกเป็น ๓ กลุ่มคือ กลุ่มที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก ปานกลาง และน้อย และศึกษาว่าแต่ละกลุ่มมีความรู้สึกรับผิดชอบเพียงใด เพื่อดูแนวโน้มของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง ๒ ได้ผลดังนี้

ตาราง ๓ ค่าสถิติพื้นฐานของความรู้สึกรับผิดชอบในกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก ปานกลาง และน้อย

ความต้องการผลสัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	S^2	$S =$
มาก	๗๒	๒๒๙.๐๒๗๙	๗๖๑.๕๘๑๙	๒๗.๕๘๖๓
ปานกลาง	๘๖	๒๒๙.๒๑๘๖	๗๕๐.๕๒๐๐	๒๗.๕๖๓๘
น้อย	๗๒	๒๓๐.๕๙๙๒	๘๐๙.๕๕๑๑	๒๘.๓๖๒๖

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก ปานกลาง และน้อย มีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกรับผิดชอบใกล้เคียงกัน คือได้เท่ากับ ๒๒๙.๐๒๗๙, ๒๒๙.๒๑๘๖ และ ๒๓๐.๕๙๙๒ ตามลำดับ นี่สะท้อนความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างไม่มีความแตกต่างกันเลย

เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการ ผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบชัดเจนขึ้น จึงแสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการ ผลสัมฤทธิ์มาก ปานกลาง และน้อย ดังภาพที่ ๔

ภาพที่ ๔ แสดงปริมาณความรู้เกี่ยวกับเด็กขอมในกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก ปานกลาง และน้อย

จากภาพที่ ๔ แสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้เกี่ยวกับเด็กขอมไม่มีความสัมพันธ์กัน และเมื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง ๒ นี้แบบ สันโด่งได้ค่า $r = 0.0444$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสอดคล้องกับตาราง ๑

ผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมติฐาน ๖) ในข้อ ๑ แต่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ๑) ในข้อ ๑ และ ๑๑) ในข้อ ๑

ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มย่อย ๔ กลุ่ม เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้เกี่ยวกับเด็กขอม กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ คือ

๑. กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย
๒. กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน
๓. เด็กชายในกลุ่มตัวอย่างรวม
๔. เด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างรวม

ตาราง ๔ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย เชื้อชาติไทย เมื่อหาแบบเส้นตรง

พท.	r
ความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์	- ๐.๐๐๔๗
ความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบ	- ๐.๐๔๔๓
ความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ	- ๐.๐๖๖๐

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย

๑. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง กับความต้องการผลสัมฤทธิ์

$$(r = - ๐.๐๐๔๗)$$

๒. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง กับความรู้สึกรับผิดชอบ

$$(r = - ๐.๐๔๔๓)$$

๓. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง กับความรู้สึกรับผิดชอบ

$$(r = - ๐.๐๖๖๐)$$

ตาราง ๕ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เมื่อหาแบบเต็มใจ

ค่า	น
ความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์	๐.๒๑๒๓
ความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบ	๐.๓๖๔๔
ความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ	๐.๒๖๔๔

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย

๑. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความต้องการผลสัมฤทธิ์

($r = 0.2123$)

๒. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความรู้สึกรับผิดชอบ

($r = 0.3644$)

๓. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความรู้สึกรับผิดชอบ

($r = 0.2644$)

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๔ และตาราง ๕ ไปเป็นไปตามสมมุติฐาน ๒) ในข้อ ๑
๗) ในข้อ ๑ และ ๑๒) ในข้อ ๑

ตาราง ๒ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการปลด
 สัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างเล็กไทยเชื้อชาติจีน
 เมื่อหาแบบเส้นตรง

พห.	r
ความวิตกกังวลกับความต้องการปลดสัมฤทธิ์	-0.06๕๔**
ความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบ	-0.๓๑๒๘
ความต้องการปลดสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ	-0.๐๐๓๑

$$P < .0๑$$

จากตาราง แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างเล็กไทยเชื้อชาติจีน

๑. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความต้องการปลดสัมฤทธิ์

$$(r = -0.06๕๔)$$

๒. ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -0.๓๑๒๘$, $p < .0๑$) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเล็กไทยเชื้อชาติจีนมีความวิตกกังวลมากจะมีความรู้สึกรับผิดชอบน้อย และถ้ามีความวิตกกังวลน้อยจะมีความรู้สึกรับผิดชอบมาก

๓. ความต้องการปลดสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความรู้สึกรับผิดชอบ

$$(r = -0.๐๐๓๑)$$

ตาราง ๗ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนเมื่อหาแบบเส้นโค้ง

ทจ.	η
ความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์	๐.๓๓๖๔
ความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ	๐.๒๓๒๑

จากตาราง ๗ แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน

๑. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความต้องการผลสัมฤทธิ์

$$(\eta = ๐.๓๓๖๔)$$

๒. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความรู้สึกรับผิดชอบ

$$(\eta = ๐.๒๓๒๑)$$

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๖ และตาราง ๗ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๔) ในข้อ ๑ แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๓) ในข้อ ๑ และ ๓) ในข้อ ๑

ตาราง ๘ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายในกลุ่มรวม เมื่อหาแบบเส้นตรง

ช. ในกลุ่มรวม	r
ความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์	- ๐.๑๒๔*
ความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบ	- ๐.๓๖๓๐**
ความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ	๐.๐๐๐๐

จากการวาง ๔ แสดงให้เห็นว่า เด็กชายในกลุ่มรวม

๑. ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ($r = - 0.4395, P < .05$) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเด็กชายที่มีความ
วิตกกังวลมากจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์น้อย และที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีความต้อ
งการผลสัมฤทธิ์มาก

๒. ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ ($r = - 0.4330, P < .05$) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเด็กชายที่มีความวิตก
กังวลมากจะมีความรู้สึกรับผิดชอบน้อย และที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีความต้องการผล
สัมฤทธิ์มาก

๓. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง กับความรู้สึกรับผิดชอบ
($r = 0.0000$)

และเมื่อหาความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึ
กรับผิดชอบ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งระหว่างตัวแปรทั้ง ๒ ($r = 0.4444$)

ผลการวิเคราะห์ในการวาง ๔ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๔) ในข้อ ๖ และ ๘) ในข้อ ๑
แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๕) ในข้อ ๑

ตาราง ๕ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผล
สัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กหญิงในกลุ่มรวม เมื่อหา
แบบเส้นตรง

ญ.ในกลุ่มรวม	r
ความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์	0.0503
ความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบ	- 0.0666
ความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ	0.0336

จากตาราง ๙ แสดงให้เห็นว่า เด็กหญิงในกลุ่มรวม

๑. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความถี่การผลสัมฤทธิ์

$$(r = 0.0503)$$

๒. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความรับรู้สีกับผิดชอบ

$$(r = -0.0444)$$

๓. ความถี่การผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงกับความรับรู้สีกับผิดชอบ

$$(r = 0.0268)$$

ตาราง ๑๐ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความถี่การผลสัมฤทธิ์ และความรับรู้สีกับผิดชอบ ของเด็กหญิงในกลุ่มรวม เพื่อหาความสัมพันธ์แบบเส้นโค้ง

ญ. ในกลุ่มรวม	η
ความวิตกกังวลกับความถี่การผลสัมฤทธิ์	๐.๑๔๑๔
ความวิตกกังวลกับความรับรู้สีกับผิดชอบ	๐.๒๐๔๖
ความถี่การผลสัมฤทธิ์กับความรับรู้สีกับผิดชอบ	๐.๒๑๗๐

จากตาราง ๑๐ แสดงให้เห็นว่า เด็กหญิงในกลุ่มรวม

๑. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความถี่การผลสัมฤทธิ์

$$(\eta = 0.1414)$$

๒. ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความรับรู้สีกับผิดชอบ

$$(\eta = 0.2046)$$

๓. ความถี่การผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งกับความรับรู้สีกับผิดชอบ

$$(\eta = 0.2170)$$

ผลการวิเคราะห์ในการาง ๘ และการาง ๑๐ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๕) ในข้อ ๑ ๑๐) ในข้อ ๑ และ ๑๕) ในข้อ ๑

๒. ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

การาง ๑๑ ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความวิตกกังวล	N	$\bar{X}$	S^2	S	Z
ทท.	๑๒๐	๒๗.๒๔๘๓	๕๑๖.๕๕๔๗	๒๒.๗๒๔๘	๐.๐๑๑๖
ทจ.	๑๒๐	๒๗.๑๐๘๓	๔๔๔.๑๕๖๒	๒๑.๑๑๓๓	

จากการาง ๑๑ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มคือ กลุ่มเด็กไทยเชื้อชาติไทยและกลุ่มเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ในการาง ๑๑ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๑) ในข้อ ๒

การาง ๑๒ ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ความวิตกกังวล	เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	Z
ทท.และ ทจ.	ช.	๑๒๐	๒๓.๕๔๑๖	๕๕๒.๒๑๕๐	๒๓.๔๕๔๒	๒.๓๒๐๐*
ทท.และ ทจ.	ญ.	๑๒๐	๓๐.๔๕๐๐	๓๕๒.๑๕๕๐	๑๘.๘๐๔๐	

$$p < .๐๕$$

จากการวาง ๑๒ แสดงให้เห็นว่า ความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างเด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = 2.3200$, $p < .05$) โดยกลุ่มตัวอย่างเด็กหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๒ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๒) ในข้อ ๒

ตาราง ๑๓ ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างเพศในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความวิตกกังวล	เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	Z
ทท.	ย.	๖๐	๖๒.๔๕๐๐	๕๗๔.๕๓๘๑	๒๔.๐๕๐๓	* ๒.๓๗๔๕
	ญ.	๖๐	๗๒.๑๑๖๖	๔๖๖.๐๐๓๑	๒๑.๓๔๖๑	
ทจ.	ช.	๖๐	๖๕.๔๓๓๓	๕๓๐.๘๒๕๔	๒๓.๐๓๔๖	๐.๘๖๔๔
	ญ.	๖๐	๖๘.๗๘๓๓	๓๖๔.๓๘๒๔	๑๙.๒๗๔๕	

$$p < .05$$

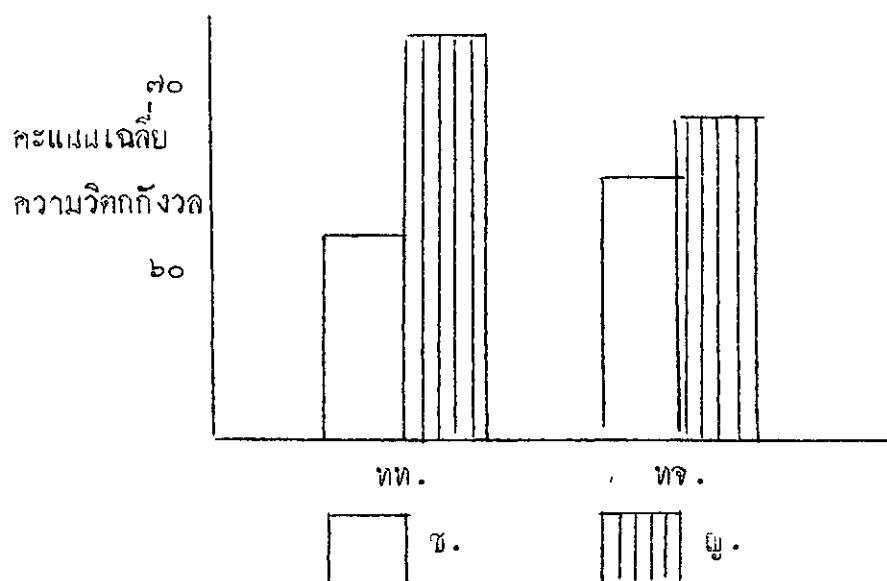
จากการวาง ๑๓ แสดงให้เห็นว่า

๑. ความวิตกกังวลของเด็กหญิงกับเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = 2.3745$, $p < .05$) แสดงว่าเด็กหญิงของกลุ่มนี้มีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย

๒. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับความวิตกกังวล ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๓ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๓) ในข้อ ๒ แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๔) ในข้อ ๒

เพื่อให้เห็นปริมาณความวิตกกังวล ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่าง
ทั้ง ๒ กลุ่มชัดเจนยิ่งขึ้น จึงได้แกดงไว้ด้วยภาพที่ ๕ ดังนี้

ภาพที่ ๕ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่าง
เด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ตาราง ๑๔ ค่าเปรียบเทียบความวิตกกังวลของเด็กเพศเดียวกัน ระหว่าง
กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความวิตกกังวล	เพศ	n	$\bar{X}$	S^2	S	g
ทท.	ธ.	๒๐	๒๒.๔๕๐๐	๕๓๘.๔๓๘๑	๒๓.๐๕๐๗	๐.๗๔๓๔
ทจ.	ช.	๒๐	๒๕.๔๓๓๓	๕๓๐.๘๒๕๕	๒๓.๐๓๙๖	
ทท.	ญ.	๒๐	๓๒.๑๑๖๖	๔๑๖.๐๐๓๑	๒๐.๓๙๖๑	๐.๘๒๑๓
ทจ.	ญ.	๒๐	๒๘.๗๕๓๓	๓๖๔.๓๙๒๙	๑๙.๒๑๔๕	

จากตาราง ๑๔ แสดงให้เห็นว่า ไม่มีความแตกต่างในเรื่องความวิตกกังวล
ของเด็กเพศเดียวกัน ระหว่างกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน
ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๕ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๕) ในข้อ ๒ และ ๖)
ในข้อ ๒

๓. ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง ๑๕ ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย
เชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความต้องการผลสัมฤทธิ์	n	$\bar{X}$	S^2	S	g
ทท.	๖๒๐	๑๕.๔๔๑๖	๒๓.๔๐๘๓	๔.๘๓๘๒	๖.๙๗๕๔ **
ทจ.	๖๒๐	๑๕.๔๓๓๓	๓๗.๒๘๑๓	๖.๑๐๖๖	

จากตาราง ๑๕ แสดงให้เห็นว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทย
เชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = ๒.๑๗๕๘$,
 $p < .๐๑$) กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า
เด็กไทยเชื้อชาติไทย

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๕ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๑) ในข้อ ๓

ตาราง ๑๖ ค่าเปรียบเทียบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิง
ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ความต้องการผลสัมฤทธิ์	เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	Z
ทท. และ ทจ.	ช.	๑๒๐	๑๔.๕๐๘๓	๓๑.๔๘๓๗	๕.๖๑๑๐	# ๒.๒๙๘๘
ทท. และ ทว.	ญ.	๑๒๐	๑๖.๗๖๖๖	๓๗.๔๐๗๒	๖.๑๑๖๑	

$$p < .๐๕$$

จากตาราง ๑๖ แสดงให้เห็นว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง
เด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = ๒.๒๙๘๘$, $p < .๐๕$)
กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเด็กชายมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กหญิง

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๖ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๒) ในข้อ ๓

ตาราง ๑๗ ค่าเปรียบเทียบความถี่ของการผสมพันธุ์ระหว่างเพศในกลุ่มตัวอย่าง
เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความต้องการผสมพันธุ์	เพศ	II	$\bar{X}$	S^2	S	Z
ทท	ช.	๒๐	๑๖.๗๓๓๓	๒๔.๔๘๒๔	๔.๙๔๖๒	๓.๐๒๓๕ **
	ญ.	๒๐	๑๔.๑๕๐๐	๑๘.๘๗๗๗	๔.๓๔๖๒	
ทจ.	ช.	๒๐	๒๐.๒๓๓๓	๓๑.๗๘๘๘	๕.๖๓๘๖	๐.๔๐๘๘
	ญ.	๒๐	๑๘.๑๘๓๓	๔๒.๕๕๕๕	๖.๕๒๒๖	

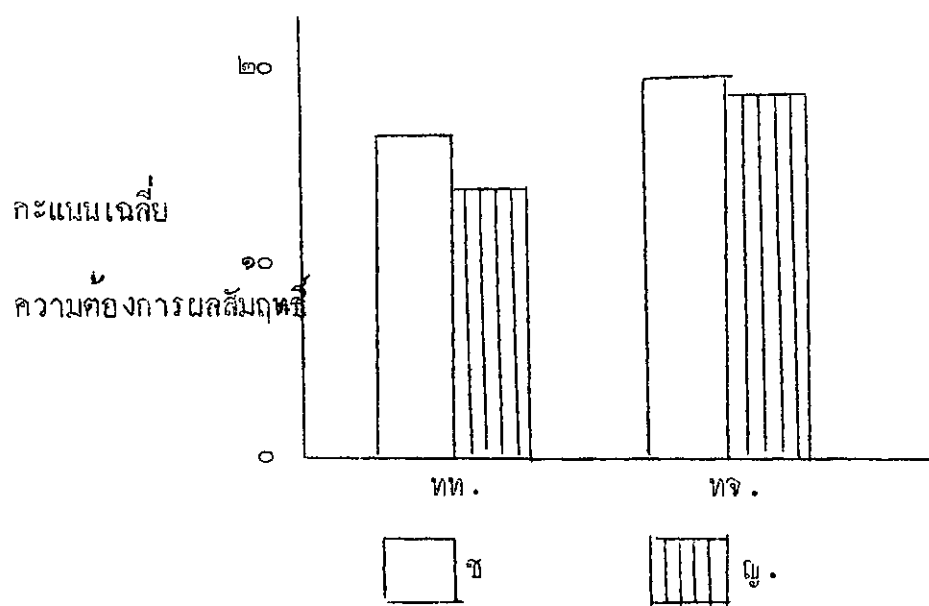
$$p < .๐๑$$

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่า

๑. ความต้องการผสมพันธุ์ของเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = ๓.๐๒๓๕$, $p < .๐๑$) แสดงว่าเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยมีความต้องการผสมพันธุ์มากกว่าเด็กหญิง
๒. ความต้องการผสมพันธุ์ของเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนไม่มีความแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๗ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๔) ในข้อ ๓ แต่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๓) ในข้อ ๓

เพื่อให้เห็นปริมาณความต้องการผสมพันธุ์ระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงได้แสดงด้วยภาพที่ ๖ ดังนี้

ภาพที่ ๒ การเปรียบเทียบความต้องการผกสัมพันธ์ของเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่าง
เด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ตาราง ๔ การเปรียบเทียบความต้องการผกสัมพันธ์ของเด็กเพศเดียวกันระหว่าง
กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความถี่	เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	Z
ทท.	ช.	๖๐	๑๖.๙๓๓๓	๒๔.๔๘๒๔	๔.๙๘๔๒	** ๓.๖๖๕๓
ทจ.	ช.	๖๐	๒๐.๒๘๓๓	๓๑.๙๔๔๔	๕.๖๓๔๖	
ทท.	ญ.	๖๐	๑๔.๑๕๐๐	๑๘.๙๓๓๓	๔.๓๕๖๒	** ๕.๑๖๘๑
ทจ.	ญ.	๖๐	๑๔.๓๘๓๓	๔๒.๕๔๔๔	๖.๑๖๘๑	

$$p < .001$$

จากตาราง ๑๔ แสดงให้เห็นว่า

๑. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = 3.6673$, $p < .01$) กล่าวคือ เด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย

๒. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = 5.0641$, $p < .01$) กล่าวคือ เด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๔ เป็นไปตามสมมุติฐาน ๕) ในข้อ ๓ และ ๖) ในข้อ ๓

๔. ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง ๑๕ ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความรู้สึกรับผิดชอบ	N	$\bar{X}$	S^2	S	z
ทท	๑๒๐	๒๒๙.๐๔๑๖	๙๐๕.๕๖๑๒	๒๖.๕๖๒๔	๐.๔๕๓๐
ทจ.	๑๒๐	๒๓๐.๖๑๖๖	๘๑๐.๙๖๗๙	๒๘.๔๗๓๙	

จากตาราง ๑๕ แสดงว่า ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน มีความรู้สึกรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๑๕ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๑) ในข้อ ๔

ตาราง ๒๐ ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ความรู้สึกรับผิดชอบ	เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	z
ทท.และ พจ.	ช.	๑๒๐	๒๒๑.๗๒๕๐	๘๓๕.๘๗๓๓	๒๘.๕๖๑๘	** ๔.๗๗๐๗
ทท.และ พจ.	ญ.	๑๒๐	๒๓๗.๕๓๓๓	๕๔๕.๒๔๗๖	๒๓.๕๓๖๐	

$$p < .๐๑$$

จากตาราง ๒๐ แสดงว่าความรับผิดชอบของเด็กชายกับเด็กหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($z = ๔.๗๗๐๗$, $p < .๐๑$) กล่าวคือเด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๒๐ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๒) ในข้อ ๔

ตาราง ๒๑ ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างเพศในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความรู้สึกรับผิดชอบ	เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	z
ทท.	ช.	๖๐	๒๒๒.๒๕๐๐	๘๑๓.๐๘๘๕	๒๘.๕๖๔๗	** ๒.๘๘๕๘
	ญ.	๖๐	๒๓๕.๘๓๓๓	๕๑๖.๑๗๕๑	๒๒.๗๑๕๔	
พจ.	ช.	๖๐	๒๒๑.๒๐๐๐	๘๗๒.๒๖๔๔	๒๙.๕๓๕๑	** ๓.๕๕๒๘
	ญ.	๖๐	๒๔๐.๐๓๓๓	๕๘๒.๖๕๕๘	๒๔.๑๓๘๓	

$$p < .๐๑$$

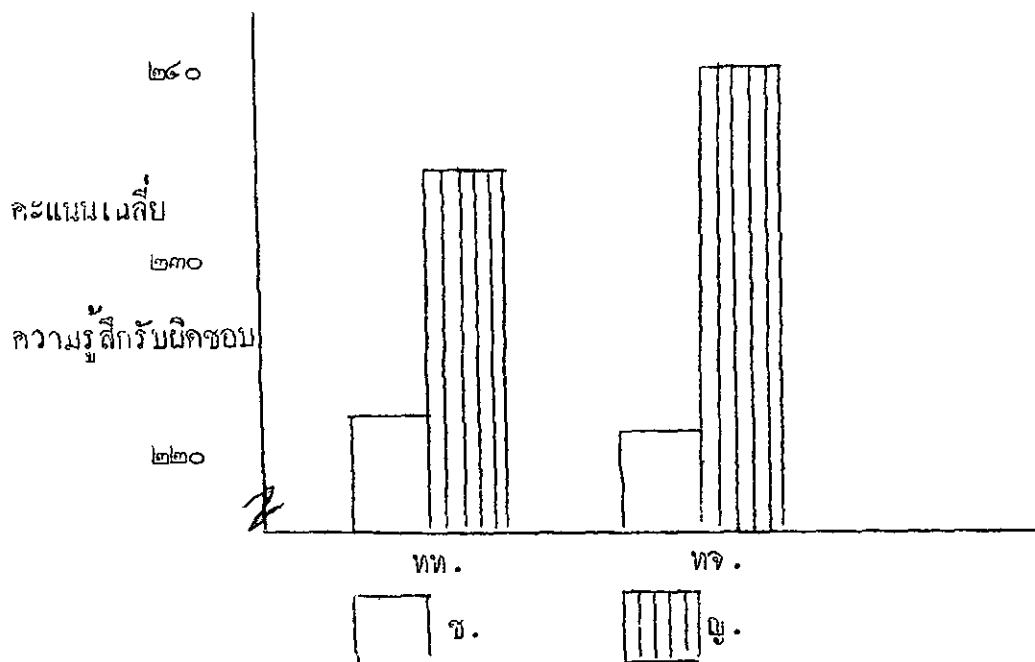
จากตาราง ๒๑ แสดงว่า

๑. ความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายกับเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = 2.4444, p < .05$) กล่าวได้ว่า ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย

๒. ความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายกับเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = 3.4422, p < .05$) แสดงว่าในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๒๑ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๓) ในข้อ ๔ และ ๔) ในข้อ ๔

เพื่อให้เห็นปริมาณความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๒ กลุ่มได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงได้แสดงด้วยภาพที่ ๗ ดังนี้

ภาพที่ ๗ การเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายและเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ตาราง ๒๒ ค่าเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กเพศเดียวกัน ระหว่าง
กลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน

ความรู้สึกรับผิดชอบ	เพศ	N	$\bar{X}$	S^2	S	Z
ทท.	ช.	๖๐	๒๒๒.๒๕๐๐	๘๑๓.๐๘๘๘	๒๘.๕๑๔๓	๐.๑๘๘๑
ทจ.	ช.	๖๐	๒๒๓.๒๐๐๐	๘๓๒.๒๖๔๔	๒๘.๕๓๔๑	
ทท.	ญ.	๖๐	๒๓๕.๘๓๓๓	๕๑๖.๑๓๕๖	๒๒.๗๑๘๔	๑.๐๑๓๔
ทจ.	ญ.	๖๐	๒๔๐.๐๓๓๓	๕๘๒.๖๕๕๘	๒๔.๑๓๘๓	

จากตาราง ๒๒ แสดงให้เห็นว่า ความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กเพศเดียวกัน
ระหว่างกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีนไม่มีความแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ในตาราง ๒๐ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ๕) ในข้อ ๔ และ
๖) ในข้อ ๔

บทที่ ๔

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

๑. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ
๒. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ในเรื่องความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ
๓. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๖๔ จำนวน ๒๔๐ คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์จังหวัดสงขลาและจังหวัดปัตตานีจำนวน ๔ โรงเรียน เป็นเด็กไทยเชื้อชาติไทย ๑๒๐ คน กับเด็กไทยเชื้อชาติจีน ๑๒๐ คน

เด็กไทยเชื้อชาติไทย คือเด็กที่มีสัญชาติไทยเชื้อชาติไทย บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นคนไทยโดยเชื้อชาติ และเกิดในประเทศไทย

เด็กไทยเชื้อชาติจีน คือเด็กที่มีสัญชาติไทยเชื้อชาติจีน บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นคนจีนโดยเชื้อชาติและเกิดในประเทศจีน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ

๑. แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่วางไว้

๒. แบบสอบถามความวิตกกังวล ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามของประสิทธิ์ บัวคลี (๒๕๑๔) เป็นแบบสอบถามชนิด ๕ ตัวเลือก จำนวน ๔๐ ข้อความ
๓. แบบทดสอบความต้องการผลสัมฤทธิ์ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบของอนันต์ จันทรกีวี (๒๕๑๔) ซึ่งเป็นเชมิกรูปภาพลายเส้นขาวดำ ขนาด ๔ ๑๐ นิ้ว แผ่นละ ๑ ภาพ จำนวน ๖ ภาพ
๔. แบบสอบถามความรู้สู่การรับผิดชอบ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบสอบถามชนิด ๗ ตัวเลือก จำนวน ๕๐ ข้อความ

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หาค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล
๒. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สู่การรับผิดชอบ ถ้าไม่พบความสัมพันธ์แบบเส้นตรงก็หาค่าความสัมพันธ์แบบเส้นโค้ง
๓. ทดสอบความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติ และระหว่างเพศในเรื่องความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สู่การรับผิดชอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ก. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ
๑. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์
    - ๑) ความวิตกกังวลและความต้องการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบรวมไม่มีความสัมพันธ์กัน
    - ๒) ความวิตกกังวลและความต้องการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย ไม่มีความสัมพันธ์กัน
    - ๓) ความวิตกกังวลและความต้องการผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนไม่มีความสัมพันธ์กัน

๔) ความวิตกกังวลและความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่าง รวมมีความสัมพันธ์กันในทางลบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๕) ความวิตกกังวลและความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ของเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่าง รวมไม่มีความสัมพันธ์กัน

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบ

๑) ความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างรวม ไม่มีความสัมพันธ์กันในทางลบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒) ความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย ไม่มีความสัมพันธ์กัน

๓) ความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน ไม่มีความสัมพันธ์กันในทางลบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔) ความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างรวม มีความสัมพันธ์กันในทางลบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๕) ความวิตกกังวลและความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างรวม ไม่มีความสัมพันธ์กัน

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการ ผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ

๑) ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างรวม ไม่มีความสัมพันธ์กัน

๒) ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย ไม่มีความสัมพันธ์กัน

๓) ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบของกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน ไม่มีความสัมพันธ์กัน

๔) ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างรวม ไม่มีความสัมพันธ์กัน

๔) ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์และควา เปรูสักรับผิดชอบของเด็กหญิงในกลุ่ม
ตัวอย่างรวมไม่เปรูกว เมาสัสนั้กัน

ข เปรูบเปรูบความวืกัถัถวระหว่งกลุ่มตัวอย่าง

๑. ความวืกัถัถวของกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติไหญ่และเด็กไหญ่เชื้อชาติจีน
ไม่เปรูความแตกต่างกัน

๒. เด็กหญิงของกลุ่มตัวอย่าง เมาเปรูความวืกัถัถวมากกว่าเด็กชายของกลุ่ม
ตัวอย่างรวมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติไหญ่ เด็กหญิงเปรูความวืกัถัถวมากกว่า
เด็กชาย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔. ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติจีน เด็กหญิงและเด็กชายเปรูความวืกัถัถว
ไม่แตกต่างกัน

๕. ความวืกัถัถวของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติไหญ่และเด็กชาย
ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติจีนไม่เปรูความแตกต่างกัน

๖. ความวืกัถัถวของเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติไหญ่และเด็กหญิง
ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติจีนไม่เปรูความแตกต่างกัน

ค. เปรูบเปรูบความต้องการผลสัมฤทธิ์ระหว่งกลุ่มตัวอย่าง

๑. กลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กไหญ่
เชื้อชาติไหญ่ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. กลุ่มตัวอย่างรวม เด็กชายมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กหญิง มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓. ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไหญ่เชื้อชาติไหญ่ เด็กชายมีความต้องการผลสัมฤทธิ์
มากกว่าเด็กหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๔. ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงและเด็กชาย มีความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

๕. ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน มากกว่าของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๖. ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ของเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน มากกว่าของเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ง. เปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

๑. ความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนไม่มีความแตกต่างกัน ✓

๒. กลุ่มตัวอย่างรวม เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๓. ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๔. ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชายมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๕. ความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนไม่มีความแตกต่างกัน

๖. ความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กหญิงในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนไม่มีความแตกต่างกัน

อภิปรายผล

การศึกษานี้เพื่อต้องการทราบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเชื้อชาติแตกต่างกัน และเพศแตกต่างกันจะมีความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบเหมือนกันหรือไม่ และเพื่อศึกษาว่าความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบมีความสัมพันธ์กันหรือไม่อย่างไร ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้อาจอธิบายได้โดยลำดับหัวข้อต่อไปนี้

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

๑. ความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์

จากการศึกษาของสตีเวนสันและอดัม (Stevenson and Adam, 1965 : 1003) และปราณีต สุชอุ่ม (ปราณีต สุชอุ่ม, ๒๕๔๖ : ๘๖) ระบุว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ กล่าวคือผู้ที่มีความวิตกกังวลมากจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์น้อย และผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มาก ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานว่า ความวิตกกังวลจะมีความสัมพันธ์ในทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ แต่ผลการศึกษาค้นคว้าทางสมมติฐานเฉพาะเด็กชายในกลุ่มตัวอย่างรวมนั้น ซึ่งตรงกับการศึกษาของเชล (Shell, 1967 : 2409-A) ส่วนในกลุ่มตัวอย่างย่อยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่เป็นเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นเพราะขอบเขตการในการทดสอบความต้องการผลสัมฤทธิ์ อันได้แก่การให้เขียนเรียงความตามหัวข้อและภาพในเวลาที่กำหนดให้ โดยบอกเวลาให้ผู้สอบทราบเป็นระยะๆ และผู้สอบมีเวลาทำน้อย เป็นเหตุให้ผู้สอบเกิดความกังวลเกรียติ และเกิดความวิตกกังวลในการสอบเกิดเหตุนี้จึงมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย (Sarason and others, 1960 : 250-251) ซึ่งสนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ เป็นผลให้พบความสัมพันธ์ทางลบระหว่าง ความวิตกกังวลกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มตัวอย่างเด็กชายเท่านั้น

๒. ความวิตกกังวลกับความรู้สึกรับผิดชอบ

การศึกษานี้พบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๕ ($r = -0.063$) สอดคล้องตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั่นคือ

เด็กที่มีความวิตกกังวลมากจะมีความรู้สึกวิตกกังวลน้อย และเด็กที่มีความวิตกกังวลน้อยจะมีความรู้สึกวิตกกังวลมาก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของปราณิต สุชอุตม์ (ปราณิต สุชอุตม์ , ๒๕๖๔ : ๘๖) ที่พบว่าเด็กที่มีการแสดงออกทางอารมณ์ในลักษณะเกรียบ คั่น เต้นง่าย และว้าวุ่นง่าย อันเป็นลักษณะของผู้ที่มีความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความถนัดในการรับมือกับ และอาจเป็นทฤษฎีฮัลโลเวล (Hallovel) กล่าวไว้ว่า บุคคลที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์อันเป็นมาตรฐานของสังคม จะเกิดความรู้สึกผิดและวิตกกังวล ไม่ว่าเขาจะยอมรับกฎเกณฑ์นั้นหรือไม่ก็ตาม (Kaplan , 1961 : 301) และมิลเลอร์ (Miller , 1961 : 271) กล่าวไว้ว่า เมื่อคนประพฤติกฎแย้งกับความต้องการของสังคม จะเกิดความขัดแย้งใจ กระวนกระวายใจ ในฐานะที่เด็กกลุ่มตัวอย่างก็เป็นสมาชิกของสังคม ดังนั้นเด็กที่ประพฤติกฎและความต้องการของสังคม อันได้แก่ของบ้านและของโรงเรียนก็ย่อมเป็นที่ต้องการของสังคมและสังคมยกย่อง ส่วนเด็กที่ประพฤตินอกกฎและความต้องการของสังคมถึงแม้ว่าจะไม่ผิดกฎหมายของบ้านเมืองก็ต้องได้รับโทษ ได้แก่ การถูกตีเพิกเฉย ถูกลงโทษให้เจ็บกาย หรือถูกตัดสิทธิต่างๆอันพึงได้รับ เหล่านี้ทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวลได้ ซึ่งเป็นผลให้เด็กมีความรู้สึกวิตกกังวลน้อยลง ฉะนั้นผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความ รู้สึกวิตกกังวล

๓ ความต้อกร ผลสัมฤทธิ์กับความ รู้สึกวิตกกังวล

แมกเคลลแลน (McClelland , 1953 : 110) ได้ศึกษาลักษณะของบุคคลที่มีความต้อกร ผลสัมฤทธิ์มาก พบว่าบุคคลนั้นจะมีความรู้สึกวิตกกังวลน้อย และปราณิต สุชอุตม์ (ปราณิต สุชอุตม์ , ๒๕๖๔ : ๘๖ - ๘๗) ศึกษาพบว่า ความสามารถในการรับมือกับมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความต้อกร ผลสัมฤทธิ์ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมุติฐานว่า ความต้อกร ผลสัมฤทธิ์นั้นจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความ รู้สึกวิตกกังวล เพราะฉะนั้นเอง ประกอบคำขวัญของความต้อกร ผลสัมฤทธิ์คือ ความสามารถในการทำงานเกิดประโยชน์ต่ออุปสรรคทั้งปวง มาและ ออกผล พร้อมกันนั้นก็เป็นผู้รู้จักหน้าที่ของตนเองด้วย แต่ผลการศึกษาไม่ได้เป็นไปตามสมมุติฐาน ก็พบว่าความต้อกร ผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความ รู้สึกวิตกกังวล

($r = -0.0032$) การที่ไม่พบความสัมพันธ์อาจเป็นเพราะในการศึกษานี้ไม่ได้ศึกษาความรู้สึกของเด็กที่มีต่องาน วิถี และหน้าที่ตนเองจะรับผิดชอบเท่าไร ไม่ได้ศึกษาความรับผิดชอบโดยตรง และนี่ก็เด็กแต่ละคนจึงประมาณตนเองว่าจะสามารถรับผิดชอบได้ระดับหนึ่ง ซึ่งอาจไม่ตรงกับความสามารถที่ตนเองจะรับผิดชอบได้จริงๆ เช่นประมาณตนเองว่าสามารถรับผิดชอบได้มากแต่ความจริงแล้วมีความรับผิดชอบได้น้อย หรือประมาณตนเองว่าสามารถรับผิดชอบได้น้อยแต่รับผิดชอบจริงๆ ได้มาก จึงมีผลทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการผลสัมฤทธิ์กับความรู้สึกรับผิดชอบ

ข. เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

นอกจากจะหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแล้ว การศึกษาครั้งนี้ยังเปรียบเทียบลักษณะของตัวแปรระหว่างกลุ่มตัวอย่างอีกด้วย ในงานทบทวนวิพากษ์ผล พบว่า กลุ่มตัวอย่างเด็กไทย เชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับทฤษฎีบทที่กล่าวไว้ ที่นั่นเชื่อกันว่าเป็นเพราะทั้งเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนต่างได้สัมผัสธรรมเนียมเลี้ยงดูที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน จากการศึกษาของปราณีต สุระอุบล (ปราณีต สุระอุบล, ๒๕๔๔: ๑๑๔) พบว่า ความคาดหวังในกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยสัมพันธ์กับเกรดไทย จึงเป็นไปได้ว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทยเกรงกลัวนิสิตมหาวิทยาลัยและพยายามตามความต้องการของนิสิตมหาวิทยาลัยแม้ตนเองจะพอใจก็ตาม นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูของคนไทยใช้ระบบอาวุโสมากกว่าหลักการ ทำให้บุตรเก็บกดความไม่สบายใจเอาไว้ อันเป็นสาเหตุหนึ่งของความวิตกกังวล ส่วนนิสิตมหาวิทยาลัยไทยเชื้อชาติจีนนั้น ถือว่าบุตรคือผลงานคนหนึ่งของคนกรอกรัว ต้องช่วยเหลืองานของครอบครัวจนไปเป็นเวลาจะไปเล่นสนุก สนิทราเร่เริงเหมือนเด็กอื่นๆ และเด็กไทยเชื้อชาติจีนที่ผู้วิจัยได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษากำลังอยู่ในวัยรุ่น การสัมผัสกับเพื่อนฝูงตลอดจนเพื่อนต่างเพศก็มีมากขึ้น เมื่อเด็กถูกขัดขวางก็จะเกิดความขงขี้ใจ ไม่สบายใจเกิดความวิตกกังวล นอกจากนี้วัฒนธรรมก็ยังนิยมให้บุตรแต่งงานกับคนจีนด้วยกัน แต่จากการสอบถามแบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัวในเรื่องนี้ พบว่าท่าเฉลี่ยของ

เด็กที่คิดว่าจะแต่งงานกับคนจีนมักกับพ่อแม่ข้างน้อย จึงมีส่วนทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล
 ภัย

ในคำแถลงการณ์การผลสัมฤทธิ์ ไกล่ล่อคัดค้านทางสมมุติฐานกล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง
 เด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทย นัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ .๐๑ การที่เด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากอาจเป็นตามที่บันทึก (ไรต์ตัน ,
 ๒๕๑๔ : ๓๔๖) กล่าวไว้ว่า เมื่อคนจีนต้องไปทำอะไรแล้วถึงกลางคืนโดยไม่ประสบความสำเร็จ
 คนจีนจะไม่ยอมบ่นหรืออุปสรรคใดๆ นอกจากนี้ คนจีนยังเป็นชนชาติที่กล้าเสี่ยงในการเดินทางไป
 แลวงโชคในต่างประเทศ และยกย่องว่าเป็นผู้กล้าหาญ ส่วนผู้ที่อยู่กับบ้านนั้นเรียกว่า "ไอ้ขี้ลาด
 ผู้แพ้หม้อข้าว" (กมล จันทวร, ๒๕๐๖ : ๓๓) สกินเนอร์ (Skinner, 1957 : 91) ได้
 เปรียบเทียบลักษณะของคนไทยและคนจีนไว้ว่า คนไทยเก็บจรรยา มีชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบัน พอใจ
 ที่จะพึ่งพาอาศัยบุคคลอื่น และมีค่านิยมที่ยังปกป้องบุตรหลานเกินไป อันเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้
 เด็กไทยเชื้อชาติไทยมีความต้องการผลสัมฤทธิ์น้อย ส่วนคนจีนเป็นผู้ชอบความอิสระ มีความบานะ
 อวดชน กล้าเสี่ยง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง จากเหตุผลต่างๆที่กล่าวมานี้ ทำให้เห็นได้ชัด
 ว่า เหตุใดเด็กไทยเชื้อชาติจีนจึงมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทย

ส่วนความรู้สึกรับนิยมนั้น ไรต์ตัน (ไรต์ตัน , ๒๕๑๔ : ๔๐๐) ให้ทัศนะไว้ว่า คนไทย
 นิยบตั้งสงนิยมนุมกรให้เป็นผู้ขอสิ่งจากบิดามารดาตลอดไป แม้จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีครอบครัว
 แล้วก็ตาม แต่คนจีนคงไปพอใจแม้ถ้าบุตรไม่มีความรับผิดชอบ บลันชาร์ด (Blanchard, 1957 :
 102) ให้ทัศนะว่า คนไทยไปชอบเป็นหัวหน้า ไปชอบสถานการณ์ที่ต้องริเริ่มและตัดสินใจ ไป
 กล้าแสดงความสามารถ กลัวผิดและกลัวเสียหน้า ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า เด็กไทยเชื้อชาติ
 จีนน่าจะมีความรู้สึกรับนิยมนุมกร มากกว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทย แต่ผลการศึกษาไม่ได้เป็นไปตาม
 สมมุติฐาน กล่าวคือพบว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความรู้สึกรับนิยมนุมกรไม่
 แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการศึกษารังนี้ไม่ได้ทดสอบความรับผิดชอบโดยตรง นอกจากนี้
 นั้นทั้งเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนอาจจะคิดว่า การเป็นคนที่มีประโยชน์ต่อสังคม
 ปฏิบัติตามกฎหมายและความต้องการของบ้านและโรงเรียนนั้นเป็นสิ่งที่ดี ใครๆก็ยกย่องชมเชย จึง

มีผลทำให้เด็กทั้ง ๒ กลุ่มมีความรู้สึกรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

ก. เปรียบเทียบระหว่างเพศ

๑. ความวิตกกังวล ผลการศึกษาพบว่าในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ ซึ่งสอดคล้องตามสมมุติฐานและสอดคล้องกับการศึกษาของนาราสัมและคณะ (Sarason and other, 1960 :250-251) แมมเลีย (Manley, 1969 :49) และบระสิทธิ์ บัวคดี (ประสิทธิ์ บัวคดี, ๒๕๔๔ : ๕๐) ส่วนในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนนั้น ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน คือเด็กชายและเด็กหญิงมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันนี้มีการค้าจีนที่อยู่มากในประเทศไทยเห็นความสำคัญของเด็กหญิงหัดเทียบเด็กชาย อนุญาตให้เด็กหญิงเรียนหนังสือได้มากขึ้น จึงทำให้เด็กเหล่านี้มีอิสระพอสมควร

๒. ความต้องการผลสัมฤทธิ์ ผลการศึกษาพบว่า ในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กชายมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน และขัดแย้งกับการศึกษาของอนันต์ จันทรภักดิ์ (อนันต์ จันทรภักดิ์, ๒๕๔๔ : ๖๐๐) ที่พบว่าเด็กหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กชาย อาจเป็นเพราะขอบเขตการในการทดสอบก่อให้เกิดความวิตกกังวลแก่เด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย และจากการศึกษาความวิตกกังวลทั่วไปพบว่าเด็กหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเด็กชาย ส่วนในกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนผลการศึกษาเป็นไปตามสมมุติฐาน กล่าวคือไม่มีความแตกต่างระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายในเรื่องความต้องการผลสัมฤทธิ์ อาจเกิดจากการที่เด็กเหล่านี้ต่างได้รับการฝึกให้พึ่งตัวเอง มีความมานะอดทนเท่าๆกัน หรือทั้งนี้ก็มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน จึงทำให้เด็กหญิงและเด็กชายมีความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

๓. ความรู้สึกรับผิดชอบ ทั้งกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าเด็กหญิงและเด็กชายมีความรู้สึกรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะในวัยนี้เด็กหญิงมักจะถูกบิดามารดาอบงาให้รับผิชอบมากกว่าเด็กชาย โดยเฉพาะการช่วยเหลือกิจการงานในครอบครัว มีงานอยู่หลายอย่างในครอบครัวที่เป็นหน้าที่ของเด็กหญิงโดยตรง นอกจากนั้นการถูกตำหนิเพราะการปฏิบัติฝ่าฝืนกฎและระเบียบของบ้านหรือโรงเรียน เด็กหญิงมักจะถือว่าเป็นเรื่องน่าอับอาย ดังนั้นจึงพบอยู่เสมอว่า จำนวนเด็กหญิงที่ประพฤติฝ่าฝืนกฎอยู่น้อยกว่าเด็กชาย เหตุผลดังกล่าวนี้อาจสรุปได้ว่า เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิชอบมากกว่าเด็กชาย

สรุปแล้วการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ส่วนมากเป็นไปตามสมมุติฐาน แต่ก็ยังมีเป็นบางด้านที่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน อันได้แก่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีนในความรู้เกี่ยวกับผิชอบ ทั้งนี้อาจเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่น้อยเกินไป อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างเด็กไทยเชื้อชาติจีนที่นำมาศึกษาเปรียบเทียบกับเด็กไทยเชื้อชาติไทยก็มีความรู้ที่ต่างกันไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะเด็กเหล่านี้เกิดในประเทศไทย ที่สิ่งแวดล้อมเหมือนกับเด็กไทยเชื้อชาติไทย อีกทั้งยังอยู่ในภาคเดียวกันและการศึกษาระดับเดียวกัน นอกจากนั้นการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไม่ได้ใช้วิธีสุ่ม การอภิปรายผลจึงอยู่ในขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างที่เท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

ก. สำหรับการวิจัย

๑. การมีการศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรทั้ง ๓ อันได้แก่ ความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ระหว่างเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กในวัฒนธรรมอื่นๆ เช่น เด็กไทยมุสลิม เด็กอเมริกัน เป็นต้น เพราะในแต่ละวัฒนธรรมต่างก็มีการแสดงอารมณ์แสดงความรู้สึกแตกต่างกันออกไป

๒. การมีการศึกษาสภาพความเป็นอยู่ทางบ้านของเด็กในกลุ่มตัวอย่างด้วย เพื่อให้ได้มีความเข้าใจตัวแปรทั้ง ๓ แฉะแจ่มยิ่งขึ้น

๓. การมีการศึกษาเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบกับความรับผิดชอบที่แท้จริงของเด็กว่าแตกต่างกันหรือไม่

๔. เพื่อความเชื่อมั่นของการค้นคว้า การมีการศึกษาเรื่องนี้อีก โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม

ข. สำหรับผู้ปกครองและผู้ปกครอง

๑. ถึงแม้จากการศึกษาจะพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกรับผิดชอบก็ตาม แต่ครูและผู้ปกครองก็ไม่ควรให้เด็กมีความรู้สึกรับผิดชอบเกินควร เพราะแทนที่จะลดความวิตกกังวลของเด็ก อาจจะได้ผลตรงกันข้ามก็เป็นได้

๒. การมีการศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูและการสอนที่จะปลูกฝังให้เด็กมีความต้องการผลสัมฤทธิ์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ครูและผู้ปกครองในการฝึกอบรมให้เด็กมีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงทั้งในกรณีที่เป็นโยบายส่วนตัวเองและสังคม

บรรณานุกรม

"โศกนาฏกรรมชาวเขาเมือง" สยามรัฐ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๔ หน้า ๕-๑๐

จดหมายเหตุแห่งชาติ , กอง เอกสารวิชาการที่ ๕ แฟ้ม ค.๒๑ เบิกเสร็จจีน ๑๔-๒๐
ร.ศ. ๑๒๙-๑๓๕ เล่ม ๒

จุลจักรพงษ์ , พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้า เจ้าชีวิต กดังวิทยา ๒๕๑๔ , ๗๕๒ หน้า
ประสิทธิ์ บัวคดี การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ ความเกิดสร้างสรรค
ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาดัชวิทยการศึกษา ประสานมิตร
๒๕๑๔ , ๑๐๔ หน้า

ชนู แสงศักดิ์ "การลงทุนและความสูญเสียทางการศึกษา" ประมวลบทความกองวางแผน
การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่-๑๓ ๒๕๑๑ , ๓๓๔ หน้า

ปราณีต สุขอุดม การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประกิตและบุคลิกภาพระหว่างคนไทยและคนจีน
ปริญญาโท คม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๔ , ๑๐๓ หน้า

เพราพรรณ ประจิตรภา การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ผล -กับการอบรมสั่งสอน
ของบิดามารดาตามทัศนะของเด็กวัยรุ่นไทยและวัยรุ่นจีน ปริญญาโท คม.
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๐ , ๕๔ หน้า

มิทธิชัย หลุยส์ อิทธิพลของชาวจีนโพ้นทะเล กมล จันทร์ธร แผลและเรียบเรียง
รุ่งเรืองรัตน์ ๒๕๐๖ , ๕๘๘ หน้า

วัลลภ กันทรพิชัย การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน กับการความปรารถนา
ในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียนกับความเข้าใจในการเรียน ปริญญาโท
กศ.ม. วิทยาดัชวิทยการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓ , ๑๕๕ หน้า

* แสง ศรีเมธารักษ์ "การพัฒนาพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย" วารสาร สังคมศาสตร์
มกราคม ๒๕๑๓, ๑๕๕ หน้า

สุภา ลีศิริ จดหมายจากเมืองไทย โบตัน (นามแฝง) แพร์พืชยา ๒๕๑๔, ๒ เล่ม -
อนันต์ จันทร์ทวี การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับความคิดแบบสับสน
และความสามารถในการเรียน ปรียานันท์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประจวบคีรีขันธ์ ๒๕๑๔, ๑๑๓ หน้า

Adams, Elsie B., and Sarason, Irwin G., "Relation between Anxiety
in Children and Their Parents " Child Development ,1963,
34,237.

Blanchard , Wendell, Thailand : its People, its Society, its Culture,
Connecticut , Hraf Press , 1957 ,432 pp.

Bourne, Lyle E., Human Conceptual Behavior , Boston : Allyn , 1966,
320 pp.

Callard, Esther D., " Achievement Motive in Four Year Old and
It Relationship to Achievement Expectancies of Mothers"
Dissertation Abstract , 25 : 3725 ,1963.

Chansky, N.M., "Threat , Anxiety and Reading Behavior " Journal of
Educational Research , 1958 ,51.

Funk and Wagnalls , New Standard Dictionary of The English
Language , pp-2095.

Iwawaki Saburo, and others, " Manifest Anxiety in Japanese
and United States" Child Development , 1963 ,38, 731.

Kaplan, Bert ., "Personality Study and Culture " Studying Personality Cross - Culturally , Harper and Row, Publishers, New York, 1961, 687 pp.

Manley, Murlin J., "An Investigation of Development Trends in Anxiety in Grade 7-12" Dissertation Abstract, 29 :3876-A, 1969.

McClelland, David C., The Achievement Motive, Appleton - Century Crofts, Inc., New York , 1953, 428 pp.

McClelland, David C., The Achievement Society , The Free Press, New York, 1961, 512pp.

Miller, Daniel R., " Personality and Social Interaction " Studying Personality Cross - Culturally , New York , 1961 , 687 pp.

Monroe, Walter S., Encyclopedia of Educational Research, The MacMillan Co., New York, 1962, 185 pp.

Penney, Ronald K., "Reactive Curiosity and Manifest Anxiety in Children" Child Development , 1965, 36, 697.

Rosen, Bernard C., "Race Ethnicity and Achievement Syndrom" American Sociological Review , November 1961, 20, 47-60.

Rosen, Bernard C., " Socialization and Achievement Motivation " American Sociological Review, October 1962, 27, 612- 624.

Sarason, Seymour B., and others, Anxiety in Elementary School Children, John Wiley and Son, Inc., New York , 1960, 351 pp.

Siedman, Jerome M., The Child : A Book of Reading , Holt, Rinehart, and Winston, New York, 1962, 67/pp.

Sheel, Leon G., "Achievement Motivation in Elementary School Children " Dissertation Abstract, 27 : 2409-A, 1967.

Skinner, William C., Chinese Society in Thailand : an Analytical History, Cornell University Press, New York, 1957, 574 pp.

Stevenson ,Harold W., Adam, Richard D., " The Relation of Anxiety to Children Performance on Learning and Problem -Solving Tasks" Child Development, 1965 ,36 ,1003.

Titus, Walter F., " Relationship of Need For Achievement, Dependency and Locus of Control in Boys of Middle and Low Socioeconomic Status " Dissertation Abstract ,25:1674-A, 1965.

Walter , F.V., Siam Under Rama 3 , J.J. Augustin Incorporated, Publisher , New York, 482 pp.

រាជធានី

ภาคผนวก ก .

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

/

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาคะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อการกระจายของข้อมูล ถ้าค่าความเบี่ยงเบนสูงก็หมายถึงข้อมูลมีการกระจายมาก ถ้าค่าความเบี่ยงเบนต่ำก็หมายถึงข้อมูลมีการกระจายน้อย การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๓. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบโดยวิธีแบ่งครึ่ง ใช้สูตร

$$r_{\frac{1}{2}} = \sqrt{\frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2}}$ แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

$\sum X, \sum Y$ แทนคะแนนรวมของข้อๆ และข้อที่ตามลำดับ

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทนผลรวมกำลังสองของคะแนนข้อๆ และข้อที่ตามลำดับ

$\sum XY$ แทนผลรวมของผลคูณของคะแนนข้อถูกกับข้อผิด

N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

$\sum X, \sum Y$ แทนผลรวมของผลรวมของคะแนนข้อถูกและข้อผิด

เมื่อได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครั้งแรกมาแล้ว นำมาขยายเป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร

$$r_{tt} = \frac{2 r_{11}}{1 + r_{11}}$$

เมื่อ r_{tt} แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

r_{11} แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครั้งแรก

๔. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) เป็นการหาความสัมพันธ์ว่าข้อมูลที่ได้มาจากแบบทดสอบขึ้นลงตามกันมากน้อยเพียงใด การคำนวณใช้สูตร

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X, \sum Y$ แทนผลรวมของคะแนน

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทนผลรวมกำลังสองของคะแนน

$\sum X \sum Y$ แทนผลคูณของผลรวมของคะแนน

N แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๕. ทดสอบหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง ๒ กลุ่ม โดยใช้ Z - test เป็นการทดสอบว่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง ๒ กลุ่มนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ การคำนวณใช้สูตร

$$Z = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ $\bar{x}_1, \bar{x}_2$ แทนค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒
 n_1, n_2 แทนจำนวนสมาชิกเรียงในในกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒
 s_1^2, s_2^2 แทนความแปรปรวนของกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒

การแจกจ่ายเนกรายชื่อของแบบสอบถามความรู้สู่กับนิกรชน

ข้อที่	กา t	ข้อที่	กา t	ข้อที่	กา t
๑	๓.๖๕๒	๒๑	๒.๑๕๗	๔๑	๓.๑๐๕
๒	๓.๖๕๔	๒๒	๒.๔๓๐	๔๒	๒.๗๕๔
๓	๒.๐๐๐	๒๓	๒.๗๕๔	๔๓	๒.๑๔๐
๔	๒.๕๔๐	๒๔	๒.๒๓๑	๔๔	๒.๐๐๑
๕	๓.๕๗๕	๒๕	๓.๑๗๕	๔๕	๒.๗๖๖
๖	๒.๕๐๖	๒๖	๓.๕๔๓	๔๖	๒.๑๕๔
๗	๓.๓๓๓	๒๗	๓.๐๓๗	๔๗	๒.๗๖๖
๘	๓.๖๕๖	๒๘	๒.๐๒๐	๔๘	๒.๖๖๖
๙	๑.๕๖๓	๒๙	๑.๕๗๕	๔๙	๒.๕๕๕
๑๐	๒.๖๑๕	๓๐	๒.๖๖๖	๕๐	๒.๗๕๔
๑๑	๑.๖๔๑	๓๑	๔.๕๕๐		
๑๒	๓.๖๖๖	๓๒	๒.๐๐๖		
๑๓	๒.๕๔๖	๓๓	๒.๓๐๖		
๑๔	๒.๕๕๓	๓๔	๓.๑๕๖		
๑๕	๒.๒๕๑	๓๕	๒.๖๔๔		
๑๖	๓.๖๖๕	๓๖	๓.๐๐๐		
๑๗	๒.๒๕๑	๓๗	๒.๕๖๓		
๑๘	๓.๐๐๓	๓๘	๓.๓๑๕		
๑๙	๒.๕๖๔	๓๙	๒.๕๖๖		
๒๐	๒.๕๖๕	๔๐	๓.๑๕๗		

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถาม

แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว

แบบสอบถามรายละเอียดตัว (ตอนที่ ๑)

ชื่อ ..... นามสกุล ..... เพศ ..... อายุ ....
โรงเรียน ..... จังหวัด ....

ในชั้นประถมศึกษาโรงเรียนที่ข้าพเจ้าเรียนเป็น

โรงเรียนจีน

โรงเรียนไทย

ในเวลาว่างคืนหรือตอนเย็นข้าพเจ้าถึงเลิกเรียนแล้ว ข้าพเจ้า

เคยเรียนภาษาจีน

ไม่เคยเรียนภาษาจีน

บิดาข้าพเจ้าเกิดในประเทศ	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) ..
มารดาข้าพเจ้าเกิดในประเทศ	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) .
ปู่ข้าพเจ้าเกิดในประเทศ	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) .
ย่าข้าพเจ้าเกิดในประเทศ	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) .
ตาข้าพเจ้าเกิดในประเทศ	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) . . . . .
ยายข้าพเจ้าเกิดในประเทศ	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) . . . .
ภาษาที่ข้าพเจ้าได้พูดกับบิดามารดา	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) . . . . .
ภาษาที่ข้าพเจ้าได้พูดกับน้อง	ไทย	จีน	อื่นๆ (โปรดระบุ) ....
ที่บ้านของข้าพเจ้า	รับหนังสือพิมพ์	ไม่รับหนังสือพิมพ์	
ประเภทของหนังสือพิมพ์	ภาษาไทย	ภาษาจีน	ภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามรายละเอียดส่วนตัว (ตอนที่ ๒)

แบบสอบถามนี้ ต้องการทราบเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียน โดยมีข้อความให้อ่าน เพื่อให้ท่านเรียบเรียงว่าตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนหรือไม่ หากน้อยเพียงใด ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับสภาพความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การตอบแบบสอบถาม มีดังนี้

ในการตอบมีระดับการตอบแบบต่างหากออกไป ดังนั้นนักเรียนจึงต้องตอบเฉพาะในระดับการตอบเท่านั้น โดยกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่ต้องการตอบ ในข้อหนึ่งๆจะมีช่องให้เลือกตอบ ๕ ช่อง และมีตัวเลขกำกับช่องดังนี้

	๐	๑	๒	๓	๔
ก					

การจะเลือกตอบช่องใดให้ดูเกณฑ์ดังนี้

- กาช่อง ๔ เมื่อข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
- กาช่อง ๓ เมื่อข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนค่อนข้างมาก
- กาช่อง ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนครึ่งหนึ่ง
- กาช่อง ๑ เมื่อข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนค่อนข้างน้อย
- กาช่อง ๐ เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนเลย

ตัวอย่าง

ก. นักเรียนคนที่สองได้เป็นที่ ๑ ของห้องควรมีสิทธิพิเศษมากกว่าคนอื่น ๆ

เมื่ออ่านข้อความนี้แล้ว ก็พิจารณาตัวนักเรียนเองว่า ข้อความนี้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนมากน้อยเพียงใด ดังนั้นจึงข้อความนี้ไม่ตรงกับความรู้สึกและ

ความถี่เกิดของนัก เรียงเลข เมื่อเป็นเลขสี่ไปหาเลขที่ช่อง ๐ ง่าย

	๐	๑	๒	๓	๔
ก	X				

ก่อนมีใบข้อสอบคอมพิวเตอร์นักเรียนจะต้องตอบลงในกระดาษคำตอบ

๑. ภาษาจีนเป็นภาษาที่จำเป็นสำหรับข้าพเจ้า
๒. ภาษาจีนเป็นภาษาที่ข้าพเจ้าใช้พูดกับบุคคลในครอบครัว
๓. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นคนจีน
๔. เพื่อรักษาประเพณีอันดีงามของจีนไว้ เมื่อข้าพเจ้าแก่มีครอบครัวได้ ข้าพเจ้าจะแต่งงานกับคนจีนด้วย
๕. วันหนึ่งเป็นวันสำคัญยิ่งของข้าพเจ้า
๖. เมื่อมีสมาคมแม่เกี้ยวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมด้วย
๗. สีแดงและสีชมพูเป็นสีที่เป็นมงคลสำหรับข้าพเจ้า
๘. การเคารพบูชาเงิน กระดาษทอง ม้าจากทอง ของไม้จำลอง ข้าพเจ้าเชื่อว่าผู้ใดได้รับ
๙. การร่วมมรดกอาหารร่วมกับระฆังเงินกับงูทอง ข้าพเจ้าเห็นว่านี่ของธรรมดา
๑๐. ข้าพเจ้าเห็นว่าบุตรชายควรเป็นผู้ดำเนินกิจการต่างๆ ของบิดามารดาเพื่อหาเลี้ยงชีพ
๑๑. การถือศีลระฆังของบุตรหลานผู้ใดไม่มากพอ ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาเป็น เพราะเป็นการระงับถึงบุตร
๑๒. เมื่อบุคคลในครอบครัวมีชีวิตรุ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าควรนำใบไม้ไปบูชาผู้เกี่ยวข้อง
๑๓. การหยุดงานในวันตรุษจีนและวันตรุษจีนเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง ข้าพเจ้าเห็นว่านี่สิ่งจำเป็น

แบบสอบถามความวิตกกังวล

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึกและความนึกเห็นของท่าน โดยจะมีข้อความให้อ่านเพื่อพิจารณาว่าท่านมีลักษณะนิสัยหรือเคยประพฤติปฏิบัติเหมือนกับข้อเท็จจริงในข้อความนั้นๆหรือไม่ หากน้อยเพียงใด ดังนั้น จึงไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูก เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือแนวการประพฤติปฏิบัติไม่เหมือนกัน ขอสำคัญขอให้ตอบแบบสอบถามให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

การตอบแบบสอบถาม มีลักษณะดังนี้

การตอบ จะมีกระดาษสำหรับตอบแยกต่างหากออกไป ฉะนั้นท่านจึงต้องตอบเฉพาะในกระดาษคำตอบเท่านั้น โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการจะตอบในข้อหนึ่งๆ ซึ่งมีช่องให้เลือกกาตอบได้ ๕ ช่องมีเลข ๐, ๑, ๒, ๓ และ ๔ กำกับอยู่ตามลำดับ ดังตัวอย่าง

(๐)

๐	๑	๒	๓	๔

การจะเลือกกาตอบในช่องใดให้ถือเกณฑ์ดังนี้

- กาที่ช่องเลข ๐ เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเลย
กาที่ช่องเลข ๑ เมื่อข้อความนั้นอาจจะตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
กาที่ช่องเลข ๒ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านราวครึ่งหนึ่ง
กาที่ช่องเลข ๓ เมื่อข้อความนั้นใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงสำหรับท่าน
กาที่ช่องเลข ๔ เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงสำหรับท่านมากที่สุด

ตัวอย่าง

(๐) ข้าพเจ้าเป็นคนใจเย็น

เมื่อท่านอ่านข้อความนี้แล้ว ก็มาพิจารณาตัวของท่านเองว่าเป็นคนใจเย็นหรือไม่เพียงไร ควรจะกาตอบในช่องไหนจึงจะถูกตรงกับสภาพความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด

ผมคิดว่าท่านเจิรมาแล้ว ข้อความก็ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านเลย เพราะท่าน
ปฏิบัติแบบเห็นคนใจร้อน ทั้งยังไม่มาตอบในช่องเลข ๐ ท่านก็หาเรื่องทนาย ✓ ลงในช่อง
เลข ๐ ดังนี้

(c)

๐	๑	๒	๓	๔
✓				

โปรดกรอกร เบาะเย้ยตักเ็นากับตัวท่านเองลงบนหัวกระดาษสำหรับตอบก่อนลงมือทำ

ต่อไปนี้ เป็นข้อหาข้อหนึ่งที่ท่านจะต้องตอบลงในกระดาษคำตอบ

๑. ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ ถ้าเผอิญทำให้เกิดการเสียหายต่อท่านได้ ข้าพเจ้าจะ
อรรถเสีย ไม่ถามบรรดาความผิดได้หรือไม่อีก
๒. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกรังเกียจว่า ปีนี้เราจะต้องเลื่อนชั้นไป
๓. ข้าพเจ้านึกถึง เมื่อสิ่งต่างๆไม่เป็นไปตามที่คาดคิดไว้ และทำให้ไม่สบายใจ
๔. ข้าพเจ้าเคยฝันว่า ข้าพเจ้าทำอะไรจะสำเร็จได้โดยไม่ต้องเสีย
๕. บางครั้งข้าพเจ้าไม่กล้าทำอะไรลงไป ทั้งๆที่รู้ว่าสิ่งนั้นไม่มีอันตรายจริงจัง
๖. บางครั้งข้าพเจ้าเคยมีความรู้สึกที่ว่า ข้าพเจ้าไม่มีความปลอดภัยเลย
๗. เมื่อได้เห็นคนอื่นๆประสบโชคร้าย ข้าพเจ้าจะพลอยวิตกกังวลไปกับเขาด้วย
๘. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อกรร สอนเป็นอย่างยิ่ง
๙. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกว่าไม่มีใคร เป็นเพื่อนที่แท้จริงเลย
๑๐. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกน้อยใจและโกรธ ถ้าเพื่อนๆทำอะไรโดยไม่ชวนเข้าไปร่วมด้วย
๑๑. ข้าพเจ้านึกถึง สิ่งที่เราทำอะไรลงไป เพราะใจไม่แน่ใจในผลที่จะเป็นอย่างไร
๑๒. ข้าพเจ้านึกถึง วิตกกังวลเสมอ
๑๓. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกอดทนแทบจะระเบิดออกมา
๑๔. บ่อยๆเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ทำไปไม่ทันเข้าไว้รู้สึกละอายใจแล้ว

๑๕. ข้าพเจ้าไม่คอยสบายใจเลยเมื่ออยู่ในห้องมืดๆคนเดียว
๑๖. เมื่อคุณแม่เริ่มตางข้าพเจ้ารู้สึกวิตกว่า ข้าพเจ้าจะได้รับอันตรายต่างๆ
๑๗. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อนๆ จะเข้าใจผมเร็วเสียที่ครูสอนได้เร็วกว่าข้าพเจ้า
๑๘. ยิ่งใกล้วันสอบ ข้าพเจ้ายิ่งมีความไม่สบายใจมากขึ้น
๑๙. ข้าพเจ้ามักมีความไม่สบายใจ เมื่อคิดว่า ข้าพเจ้ามีความรู้ดีกว่าเพื่อนๆ
๒๐. ข้าพเจ้าเป็นคนใจน้อย
๒๑. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกังวล ไม่ทราบว่าคนอื่นเขาจะมองหรือคำเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าอย่างไร
๒๒. ถ้าข้าพเจ้าจะหล้มไก่ รู้สึกว่าต้องเสียเวลาคิดใหม่กังวลน้อยลง
๒๓. ในขณะสอบ ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัวว่าจะทำคะแนนได้ไม่ดี
๒๔. เมื่อเพื่อนๆเล่าเรื่องอันเป็นกลางลับให้ฟัง แล้วขอร้องให้รักษาคำกับนั้นไว้ ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจที่จะรับทราบตามลัคนั้น
๒๕. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เป็นคนดีพอสมควรจะเจ้าอารมณ์
๒๖. เมื่อเห็นบางสิ่งบางอย่างไปเป็นไปตามที่ควรจะเป็น ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธ และโทษตนเองที่จะคิดว่าควรจะต้องทำอะไร
๒๗. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวข้อเขียนบางตอน และที่อยู่ในห้องเรียนคนเดียว
๒๘. บางครั้งข้าพเจ้าไม่มีความรู้สึกกลัว แต่ไม่ทราบว่ากลัวอะไร
๒๙. เรื่องเล็กๆน้อยๆบางเรื่องทำให้ข้าพเจ้าหัวเสีย ยิ่งๆที่รู้ว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่มีสาระสำคัญอะไร
๓๐. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัว ถ้าวันหนึ่งข้าพเจ้าอาจได้รับอุบัติเหตุต่างๆ
๓๑. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เป็นคนทำงานค่อนข้างช้า
๓๒. ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นกังวลต่อการเรียนน้อยๆ
๓๓. ข้าพเจ้ารู้สึกตาใจกลัว แม้แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความฝัน
๓๔. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัวว่า คนอื่นมีความสามารถมากกว่าข้าพเจ้า สามารถทำสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้
๓๕. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกวิตกว่า ข้าพเจ้าเรียนหนังสือเลวลงกว่าแต่ก่อน

๓๖. ไกลๆรอบ ข้าพเจ้ามีแสงไม่หลับ
๓๗. ข้าพเจ้าโกรธและวิบัตินตัวเองที่เหนื่อยอย่างลุดลุด ไบเบมการแข่งขัที่ล้าๆ
๓๘. ข้าพเจ้ามีความรู้ดีกว่าชีวิตของข้าพเจ้า ไม่ค่อยมีความสุขเลย
๓๙. บางครั้งข้าพเจ้ามีความรู้ดีกว่าตัวเองไปมีอะไรดีเลย ไปเกยหาอะไรให้เป็นประโยชน์เลย
๔๐. มหะกรและภพณ์มีเรื่องนี้ ทำให้ข้าพเจ้าไปกล่าวยุคนเดียว

.....

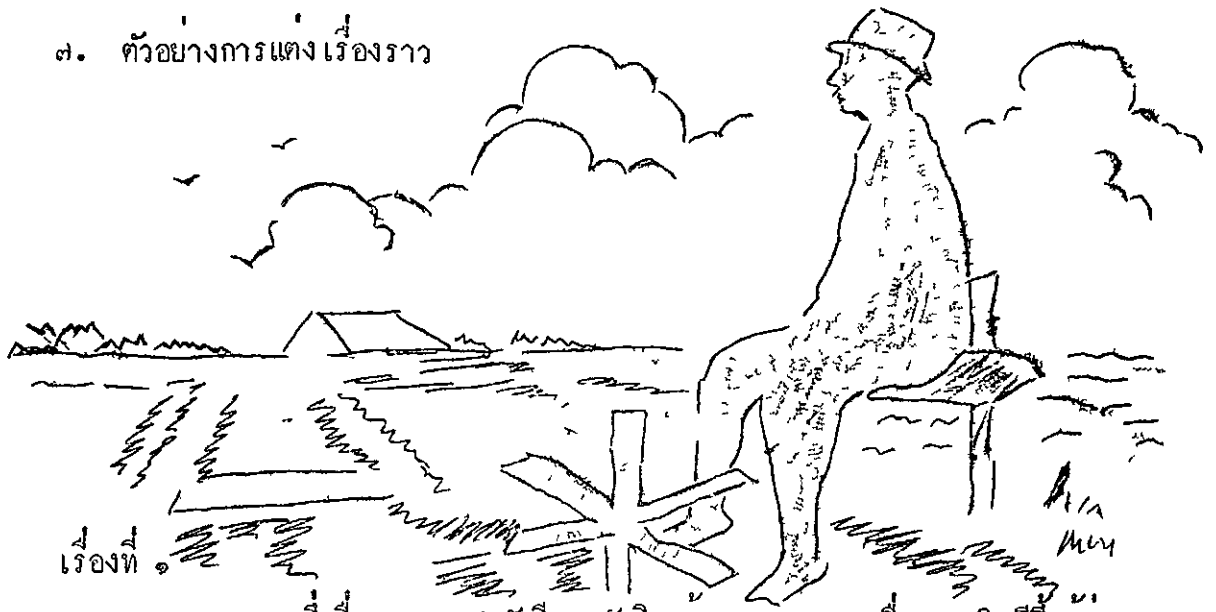
แบบทดสอบความถนัดทางการผลิต

คำชี้แจงวิธีทำแบบทดสอบ

๑. แบบทดสอบต่อไปนี้ เป็นภาพ ๖ ภาพ
๒. ให้นักเรียนดูภาพ แต่ละภาพใช้เวลา ๓๐ วินาที
๓. เมื่อนักเรียนดูภาพแล้ว ให้นักเรียนแต่งเรื่องหนึ่งจากภาพแต่ละภาพ โดยพยายามแต่งให้มีความน่าสนใจและมีลักษณะที่ สมบูรณ์เท่าที่นักเรียนสามารถทำได้ การแต่งเรื่องราว พยายามใช้จินตนาการ (ความนึกคิด) จากภาพแต่ละภาพว่า "สถานการณ์เป็นอย่างไร" "อะไรทำให้เกิดสถานการณ์เช่นนั้น" "อะไรทำให้เกิดและรู้สึกเช่นนั้น" และ "เขา จะทำอะไรต่อไป"
๔. หลักการแต่งเรื่องราวต่างๆ ให้นักเรียนแต่งเรื่องราวที่จะตอบคำถาม ๔ ข้อข้างล่างนี้
  - ๔.๑ เกิดอะไรขึ้น บุคคลในภาพ คือใคร?
  - ๔.๒ อะไรทำให้เกิดสถานการณ์เช่นนั้น นั่นคือ มีอะไรเกิดขึ้นในอดีต?
  - ๔.๓ เขากำลังคิดทำอะไร? หรือเขาต้องการอะไร?
  - ๔.๔ ต่อไปอะไรจะเกิดขึ้น? หรือ จะทำอะไรต่อไป?

การแต่งเรื่องราวของนักเรียนเพื่อตอบคำถาม ๔ ข้อ นี้จะต้องแต่งให้สัมพันธ์กันเป็น เรื่องเดียวกันและมีเค้าโครงที่สมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่นักเรียนจะทำได้ ดังตัวอย่างข้อ ๕.
๕. เรื่องที่นักเรียนแตงนั้นจะไม่มีเรื่องที่ถูกหรือผิด ดังนั้น นักเรียนจึงมีอิสระเต็มที่ที่จะนึก คิดและแต่งเรื่องราวได้ การสะกด การันต์ ไวยากรณ์ ไม่ใช่เรื่องสำคัญ สิ่งสำคัญ ก็คือนักเรียนพยายามแต่งเรื่องราวที่ประทับใจครั้งแรกจากการดูรูป และพยายาม เขียนให้สมบูรณ์ มีเค้าโครงที่พยายามเขียนให้รวดเร็ว ตามที่นักเรียนนึกคิดจากภาพ
๖. นักเรียนมีเวลาดูภาพละ ๓๐ วินาที และใช้เวลา ๔ นาทีสำหรับแต่งเรื่องราวเรื่อง หนึ่งๆ ดังนั้นจะใช้เวลา ๒ นาทีเพื่อแต่งเรื่องราวเพื่อตอบคำถามข้อหนึ่งๆ ผู้กำกับการ สอบจะชวบออกเวลากันคือ เมื่อนักเรียนดูภาพครบ ๓๐ วินาทีแล้ว ผู้กำกับการสอบจะ บอกให้นักเรียนแต่งเรื่อง เมื่อครบ ๒ นาทีผู้กำกับการสอบจะพูดว่า "ควรตอบคำถาม ข้อต่อไป" เมื่อเหลือเวลาอีกประมาณ ๓๐ วินาที ผู้กำกับการสอบจะพูดว่า "พยายามทำ ให้เสร็จภายใน ๓๐ วินาที เมื่อหมด ๔ นาที จะพูดว่า "ครบต่อไป" หากนักพลิกไปดูภาพ ต่อไป ต่อไปก็ทำวิธีการ เช่นเดียวกับข้างตน

๗. ตัวอย่างการแต่งเรื่องราว

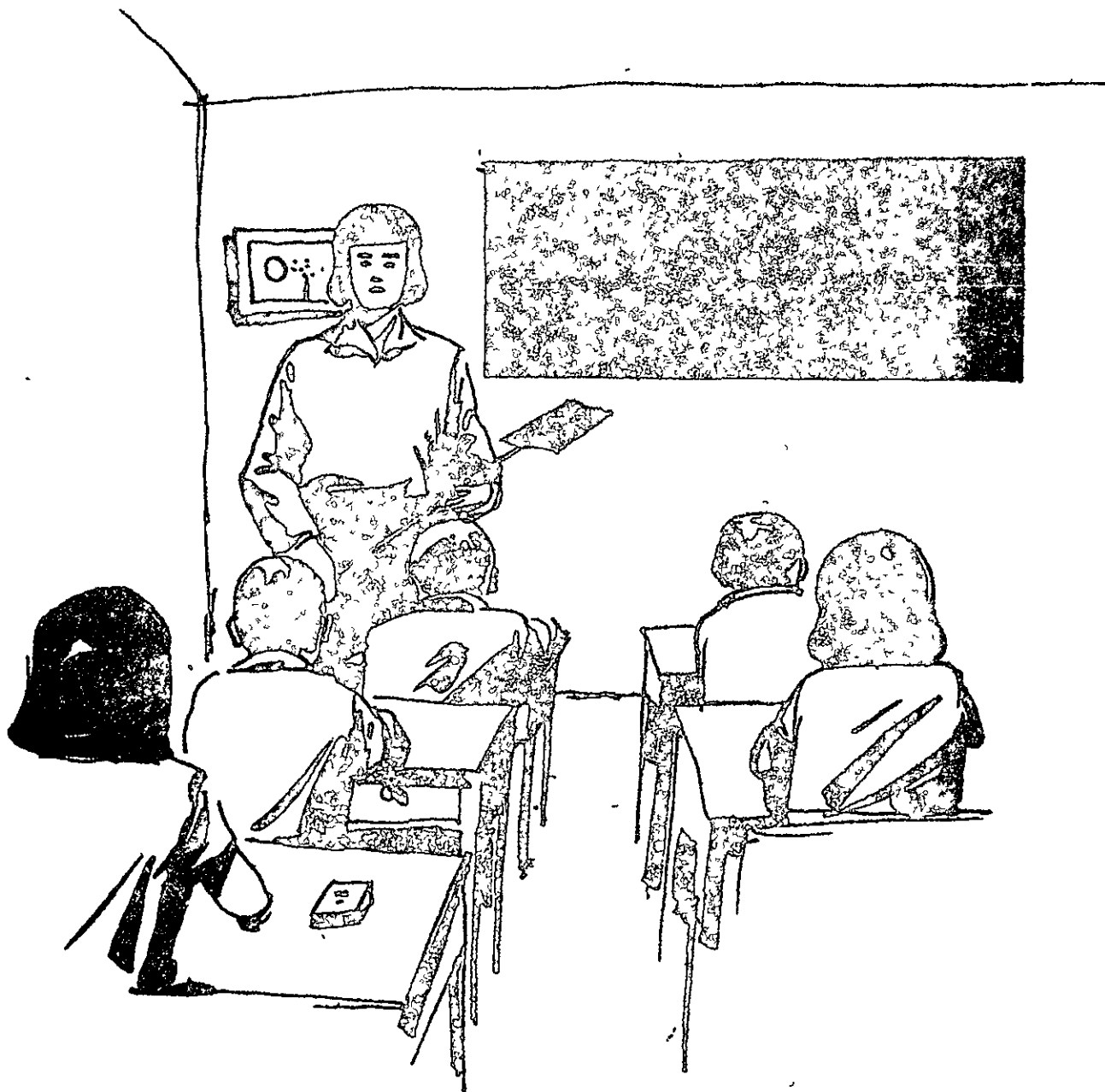
ชื่อนายสอนกำลังดิ้นระหัดวิกน้ำ... กนา เนื่องจากในบ่อน้ำท่วม
มาก ทมนาของเขา เขากำลังวิตกเป็นกังวลว่าชาวในนาของเขาจะเน่าตาย หรือได้รับ
ความเสียหายดังนั้นเขาจึงพยายามวิดน้ำออกจากนาเพื่อให้ชาวในนาเสียหายน้อยลง เขา
กำลังคิดว่าถ้าไม่ท่วมในบ่อน้ำคงจะเก็บเกี่ยวข้าวได้ดี และอาจขายได้เงินมากมายเพียง
พอที่จะเก็บรวบรวมส่งลูกของเขาไปศึกษาต่อต่างประเทศ เพราะเขาต้องการให้ลูกของเขา
ได้ดี เขาคิดว่าตัวเขากันเดียวคงไม่สามารถวิดน้ำออกทันเป็นแน่ น่าจะวานเพื่อนมา
ช่วยแต่เพื่อนมาคงมาช่วยไม่ได้เพราะน้ำท่วมเหมือนกัน ดังนั้นเขาจึงหนีวิดน้ำออกให้มากที่สุด
เพื่อจะให้ชาวในนาได้ผลดีที่สุด

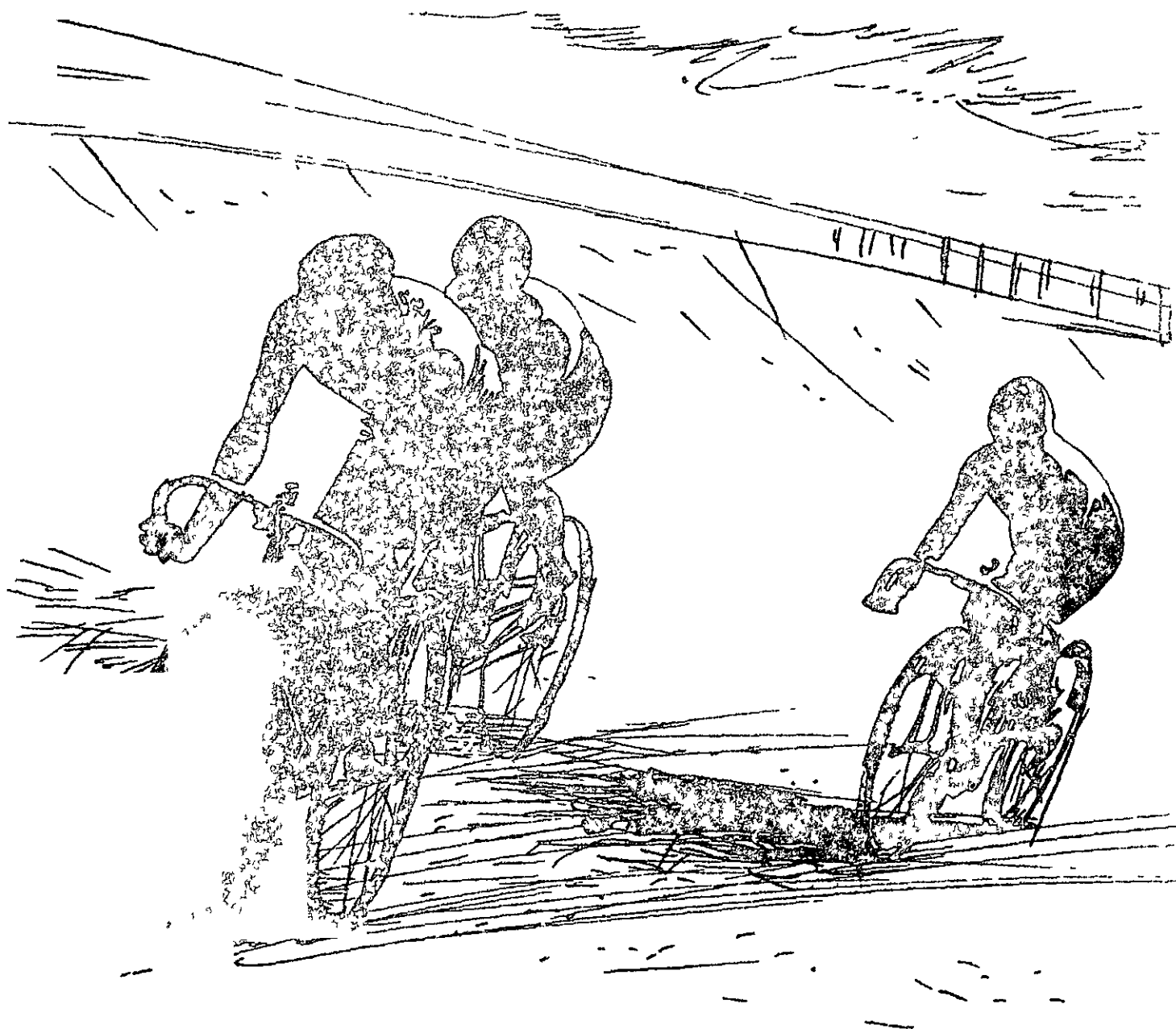
เรื่องที่ ๒ นายแสงกำลังวิดน้ำเข้านา เนื่องจากฝนแล้งน้ำในนาแห้ง เขาต้องการให้
นาของเขามีน้ำเพียงพอที่จะให้ชาวเจริญงอกงามมากที่สุด เขาจึงพยายามวิดน้ำเข้านา
ต้องการจะให้ชาวในนาได้ดี และคิดว่าปีนี้ถ้าจะซื้อเครื่องสูบน้ำไว้ใช้ และคิดว่าปีนี้คง
จะได้ข้าวมากเพียงพอมีเงินซื้อเครื่องสูบน้ำและสร้างบ้านหลังใหม่ได้ เขาคงพอใจในความ
ความสำเร็จของเขา

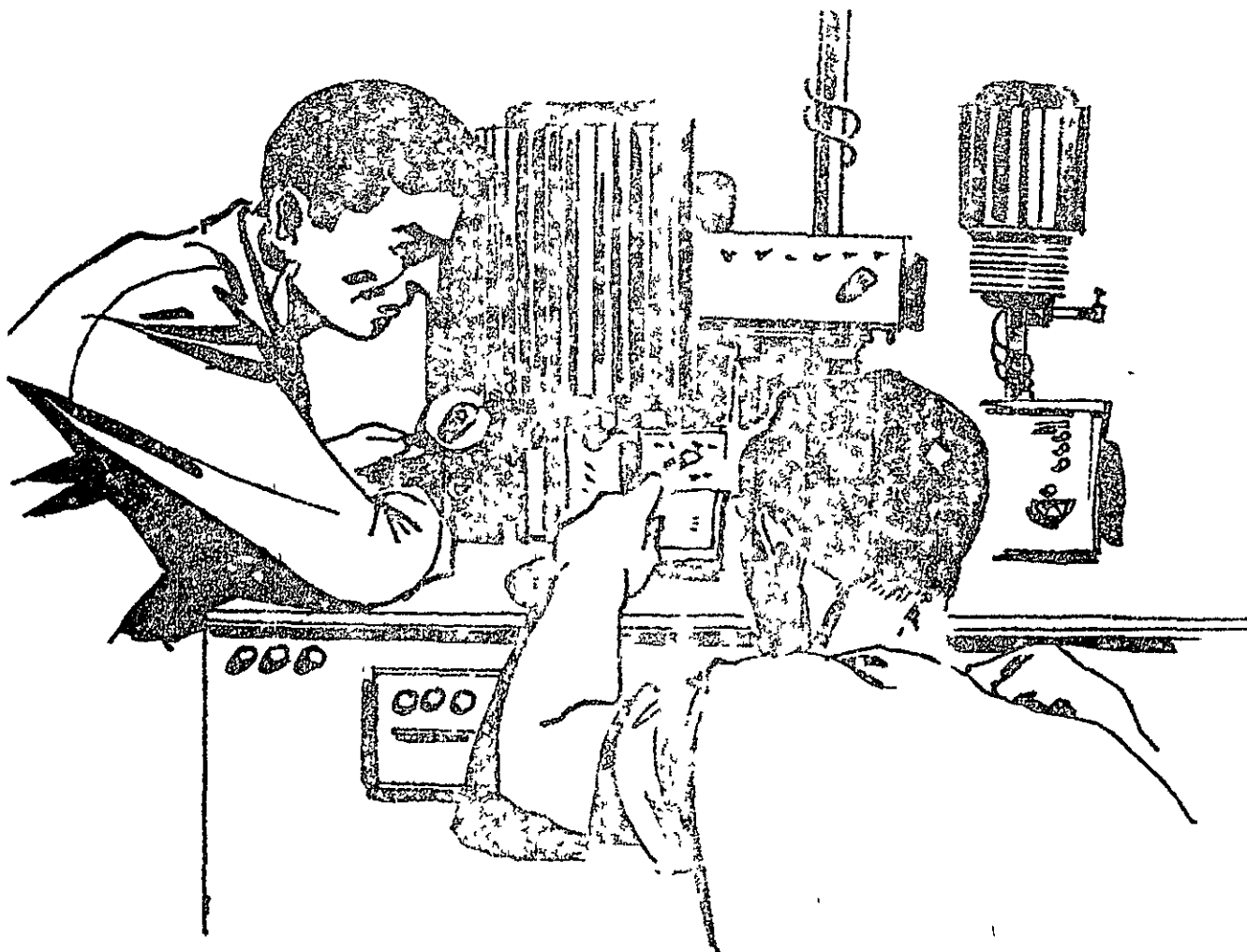
๘. ถ้าใครมีอะไรสงสัยให้ถามกรรมการเสียเถิดก่อนที่จะลงมือสอบ เพราะ เมื่อลงมือสอบ
แล้วนักเรียนจะถามว่าไร้อีกไม่ได้

๙. ต่อไปนี้เราจะเริ่มลงมือทำกันแล้ว ให้นักเรียนเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ ชั้น
โรงเรียน อำเภอ จังหวัด เขต อายุ อาชีพผู้ปกครอง รายได้ ลำดับการเกิด
และอายุของมารดา ลงในกระดาษคำตอบเสียก่อน เมื่อเสร็จแล้ว คอยฟังคำสั่ง
กรรมการต่อไป

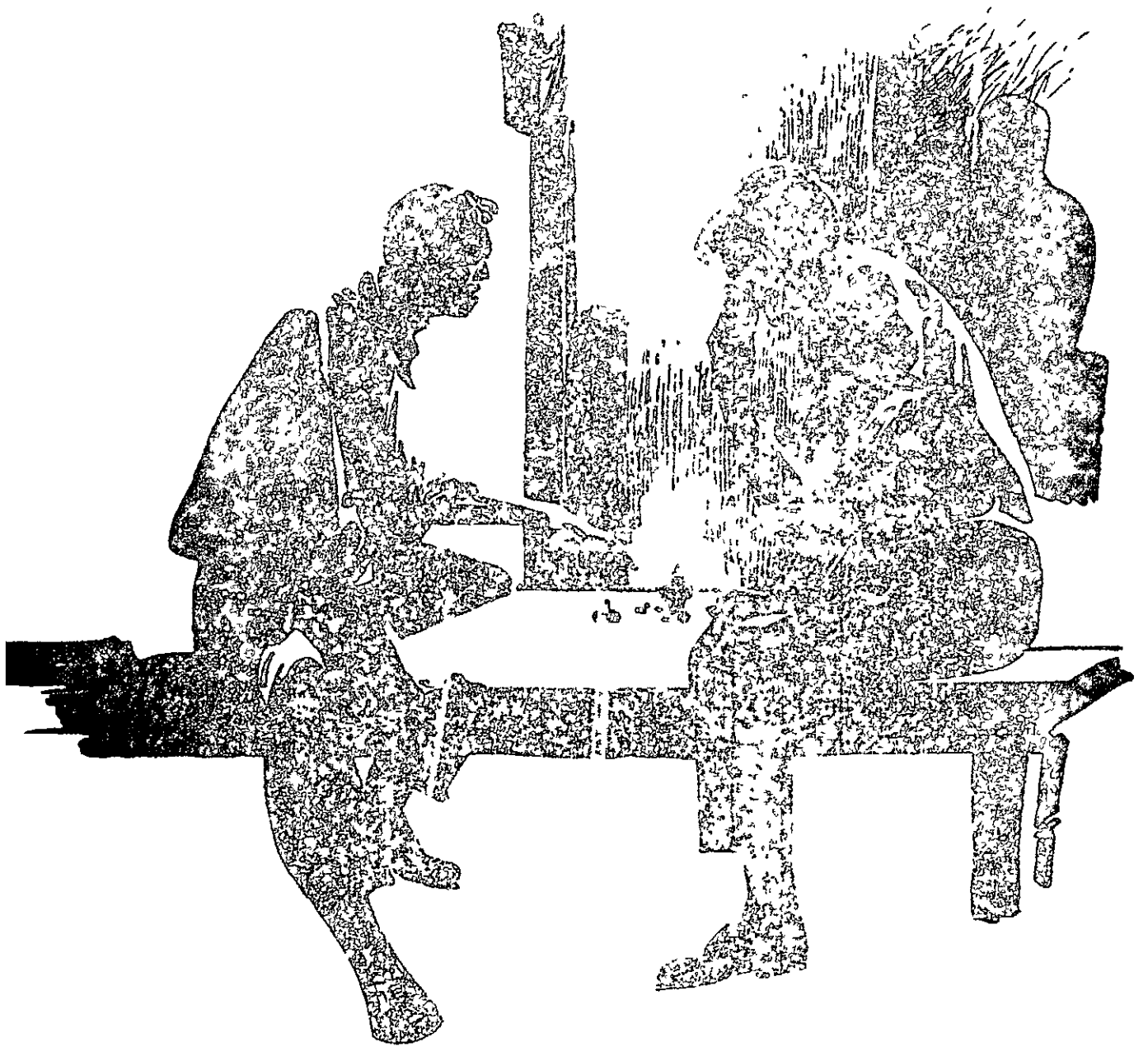

แบบสอบถามความรู้ที่ได้รับนิยชม

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม ๖๔ ปี 2

แบบสอบถามนี้ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึก และความคิดเห็นของนักเรียนไทยมี
ข้อความให้อ่านเพื่อพิจารณาว่า นักเรียนมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก และเคยประพฤติปฏิบัติเหมือนกับ
ข้อเท็จจริงในข้อความนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด จึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะ
นิสัย ความรู้สึกหรือแนวการประพฤติปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน ข้อสำคัญขอให้ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้
ตรงกับสภาพความเป็นจริงของตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้.

การตอบแบบสอบถามมีดังนี้

ในการตอบมีกระหน่ำคำตอบแยกต่างหากออกไป ทั้งนี้ นักเรียนจึงต้องตอบเฉพาะในกระหน่ำ
คำตอบเท่านั้น โดยกาเครื่องหมาย X ลงในช่องที่ต้องการตอบ ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องให้เลือกตอบ
๗ ช่อง และมีตัวเลขกำกับช่องดังนี้.

	๓	๒	๑	๐	-๑	-๒	-๓
ก.							
ข.							

การจะเลือกตอบอะไรให้อือเกณฑ์ดังนี้

กาที่ช่อง	๓	เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
กาที่ช่อง	๒	เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมาก
กาที่ช่อง	๑	เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนค่อนข้างมาก
กาที่ช่อง	๐	เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
กาที่ช่อง	-๑	เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
กาที่ช่อง	-๒	เมื่อข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อยมาก
กาที่ช่อง	-๓	เมื่อข้อความนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ตัวอย่างการตอบ

ก. ข้าพเจ้า เป็นนักกีฬาคนสำคัญของโรงเรียน

ข้อความนี้ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนเลย เพราะนักเรียนไม่เคยเล่นกีฬานักใดชนิดหนึ่ง ก็ตั้งคำถามหมาย $\times$ ในช่อง - ๓

ข. ข้าพเจ้ามีความกลัวและประหม่าเมื่อออกไปพบหน้าชั้น

ข้อความนี้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน เพราะเมื่อออกไปพบหน้าชั้นนักเรียนจะมีอาการใจเต้นเร็ว มือสั่น หรือเสียงสั่น และค่อนข้างมาก ฉะนั้นตั้งคำถาม $\times$ ในช่อง ๑.

	๓	๒	๑	๐	-๑	-๒	-๓
ก.							$\times$
ข.			$\times$				

ข้อระวังเกี่ยวกับการตอบ

๑. ถ้าคำถาม $\times$ ตอบในกระดาษสำหรับตอบให้ตรงกับข้อที่นักเรียนอ่านในแบบสอบถาม

๒. ข้อหนึ่ง ๆ นักเรียนจะตอบได้เพียงช่องเดียวเท่านั้น

๓. อย่าขีดหรือทำเครื่องหมายใด ๆ ลงในตัวแบบสอบถาม

นักเรียนพยายามตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด คำตอบนี้ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อนักเรียนแต่อย่างใด ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม

โปรดกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียนลงบนหัวกระดาษสำหรับตอบก่อนได้ลงมือทำจริง

๑. ข้าพเจ้าเก็บรักษาของใช้และเสื้อผ้าของข้าพเจ้าด้วยตนเอง
๒. เงินที่ข้าพเจ้าได้รับจากผู้ปกครอง ข้าพเจ้าให้จ่ายได้เพียงพอ
๓. ข้าพเจ้าช่วยผู้ปกครองทำงานบ้านด้วยความเต็มใจ
๔. เมื่อมีกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งในครอบครัวที่สมาชิกทุกคนควรจะช่วยกัน ข้าพเจ้าจะช่วยทุกครั้ง
๕. ข้าพเจ้าพยายามทำงานให้เสร็จเพื่อป้องกันการคาบเกี่ยวงานจากผู้อื่น
๖. เมื่อข้าพเจ้าจะออกไปเที่ยว หรือไปเล่น หากผู้ปกครองขอร้องให้อยู่ช่วยเหลือ ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือ
๗. เมื่อผู้ปกครองไม่อยู่บ้าน ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลจัดการแทน
๘. เมื่อจะออกจากบ้านไปเที่ยว และสัญญาว่าจะกลับมาเวลาใดเวลาหนึ่ง แต่ข้าพเจ้ามักกลับหลังเวลาที่กำหนดทุกครั้ง $t = 52\%$
๙. เมื่อข้าพเจ้าจะออกจากบ้านไปเที่ยว ข้าพเจ้าขออนุญาตผู้ปกครองทุกครั้ง
๑๐. ในการเรียนข้าพเจ้าใช้ความสามารถของตนเอง
๑๑. ในการทำงานชิ้นหนึ่งแต่ปรากฏว่าประสบความสำเร็จล้มเหลว ข้าพเจ้าคิดว่ามันล้มเหลวเพราะคนอื่นคอยกดดันแกล้ง หรือไม่ให้ความร่วมมือ
๑๒. เมื่อครูให้งานหรือการบ้าน ข้าพเจ้าส่งหลังกำหนดเวลาทุกครั้ง
๑๓. เมื่อมีการประชุมหรือวาทกรรมในชุมชนที่ข้าพเจ้าเป็นสมาชิกอยู่ ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมด้วยทุกครั้ง
๑๔. เมื่อถึงเวลาที่จะต้องเข้าเรียน แต่มีเพื่อนฝูงอื่นมาชวนออกไปข้างนอกห้อง ข้าพเจ้าออกไปกับเพื่อนทุกครั้ง
๑๕. เมื่อข้าพเจ้าทำผิดกฎหรือทำของเสียหาย ข้าพเจ้าพยายามหลบหลีกเพื่อไม่ให้คนอื่นทราบ
๑๖. ข้าพเจ้ายินเสียสละเพื่อสิทธิของตนเองในหมู่เพื่อน
๑๗. เมื่อถึงเวลาของข้าพเจ้าในการรักษาความสะอาดของห้องเรียน ข้าพเจ้ามักหลีกเลี่ยง
๑๘. ข้าพเจ้ามักแต่งกายฉาบแบบฟอร์มของโรงเรียนอยู่เสมอ
๑๙. ข้าพเจ้าเห็นว่าการขาดเรียนบ่อย ๆ ไม่เป็นสิ่งที่เสียหาย
๒๐. ในเวลาเรียนข้าพเจ้าตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่

๒๑. ข้าพเจ้ามักจะไม่ว่างและหลับในชั้นเรียน
๒๒. ข้าพเจ้าเรียนและเล่นเป็นเวลา
๒๓. ในการสอบแต่ละครั้งข้าพเจ้าให้หนังสือและเตรียมสอบอย่างเต็มที่
๒๔. ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎของบ้านและโรงเรียนอย่างเคร่งครัด
๒๕. เมื่อครูให้ทำงานเป็นกลุ่ม ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะปล่อยให้เพื่อนที่ของร่วมงานคนอื่น ๆ
๒๖. เมื่อมีการนัดหมายพบปะกัน ข้าพเจ้ามักช้ากว่าเวลานัด
๒๗. เมื่อมีเหตุการณ์ยุ่งยากเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจะหาทางหลีกเลี่ยงเสมอ
๒๘. ข้าพเจ้ารักในความลับได้ไ้ในเมื่อสิ่งนั้นเป็นความลับ
๒๙. เมื่อได้รับมอบหมายงานให้รับผิดชอบ ข้าพเจ้ารับผิดชอบได้อย่างเรียบร้อย
๓๐. ข้าพเจ้าเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่เสมอ
๓๑. ข้าพเจ้าชอบโต้เถียงด้วยอารมณ์มากกว่าเหตุผล
๓๒. ข้าพเจ้าทำงานเป็นกลุ่มได้ดี ช่วยกันออกความคิดเห็น และช่วยเหลือกัน
๓๓. ในขณะที่เกิดหรือชี้แจงงานบนถนนข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด
๓๔. ในชุมชนที่ข้าพเจ้าอยู่มีงานกุศล หรืองานพัฒนาต่าง ๆ และต้องการลูกเสือหรือนักอาสาสมัครไปช่วย ข้าพเจ้าสมัครไปช่วยทุกครั้ง
๓๕. ข้าพเจ้าคิดว่าการทำผิดต่าง ๆ ของข้าพเจ้าไม่ร้ายแรง เพราะข้าพเจ้ายังเป็นเด็กอยู่
๓๖. ข้าพเจ้าคิดว่าการไปประชุมสายไม่เป็นไร ถ้าคนอื่นเขาก็ไปสายด้วยเหมือนกัน
๓๗. เมื่อได้รับงานไปทำ ข้าพเจ้าจะทำให้เสร็จไม่ว่าจะมีอะไรมาขัดขวางหรือทำให้งานนั้นแล้วเสร็จไต่ยาก
๓๘. คนที่น่าจะทำงานได้เสร็จทันเวลา แต่ชักช้าคอยหาหนั้น ข้าพเจ้ายินที่จะเพิ่มเวลาให้เขาทำงานได้เสร็จเรียบร้อย
๓๙. เมื่อผู้ใหญ่มอบหมายให้ข้าพเจ้าทำอะไรบางอย่างที่ยาก ๆ ข้าพเจ้าคิดว่า ควรมอบคืนให้ผู้ใหญ่เองงานนั้นกลับไปทำเสียเอง
๔๐. เมื่อถึงเวลาเลิกงานเมื่อใด ข้าพเจ้าควรผละงานไปตามใจ แม้ว่างานที่ทำอยู่นั้นยังไม่เสร็จเรียบร้อย

๔๑. ในกรรวที่ไม่มีเวลาพักตามบทเรียน และไม่มีเวลาสมาคมกับเพื่อนฝูง ข้าพเจ้าคิดว่า การละทิ้งบทเรียนย่อมดีกว่าการละทิ้งเพื่อนฝูง
๔๒. ข้าพเจ้าเห็นว่านักเรียนที่มีความรู้อยู่แล้วควรไต่คะแนนสูง ๆ แม้ว่าเขาจะทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายจากครูไม่สำเร็วดำเนินการตามกำหนดเวลาก็ตาม
๔๓. ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรเข้าไปสอกลแทรกห้ามปราม เมื่อคนอื่นใช้วัสดุของใช้ของโรงเรียน โดยเปล่าประโยชน์
๔๔. ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องช่วยงานค้าง ๆ ของโรงเรียน เมื่อข้าพเจ้าไม่ได้รับมอบหมายเป็นพิเศษจากครูให้ทำสิ่งเหล่านั้น
๔๕. ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรให้คนที่เกินในการกีฬา และกิจกรรมอื่น ๆ ของโรงเรียนต้องมาเรียนหนังสือตรงตามเวลาเหมือนคนอื่น ๆ
๔๖. ข้าพเจ้าคิดว่า นักเรียนที่ไม่มีหน้าที่ต้องทำงานเพื่อโรงเรียนเมื่อได้รับการขอร้องให้ช่วยทำงานใดงานหนึ่งของโรงเรียน ก็ไม่จำเป็นต้องช่วย
๔๗. งานบางอย่างที่บ้านข้าพเจ้าพอจะทำได้ แต่หากไม่ได้รับการขอร้องให้ทำ บ่อมไม่เป็นการสมควรที่ข้าพเจ้าจะทำ
๔๘. ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ควรให้คนที่มีความสามารถพิมพ์งานง่าย ๆ ที่ไม่น่าสนใจ ให้แก่โรงเรียน
๔๙. ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่ควรขัดขวางคนที่สมัครเข้าทำงานใด ๆ ถึงแม้ว่าเขาไม่มีความสามารถที่จะทำงานนั้น ๆ
๕๐. ข้าพเจ้าคิดว่า เด็ก ๆ ไม่จำเป็นต้องช่วยทำงานบ้าน ในเมื่อคนอื่นในบ้านมีหน้าที่ต้องทำงานนั้นอยู่แล้ว.
